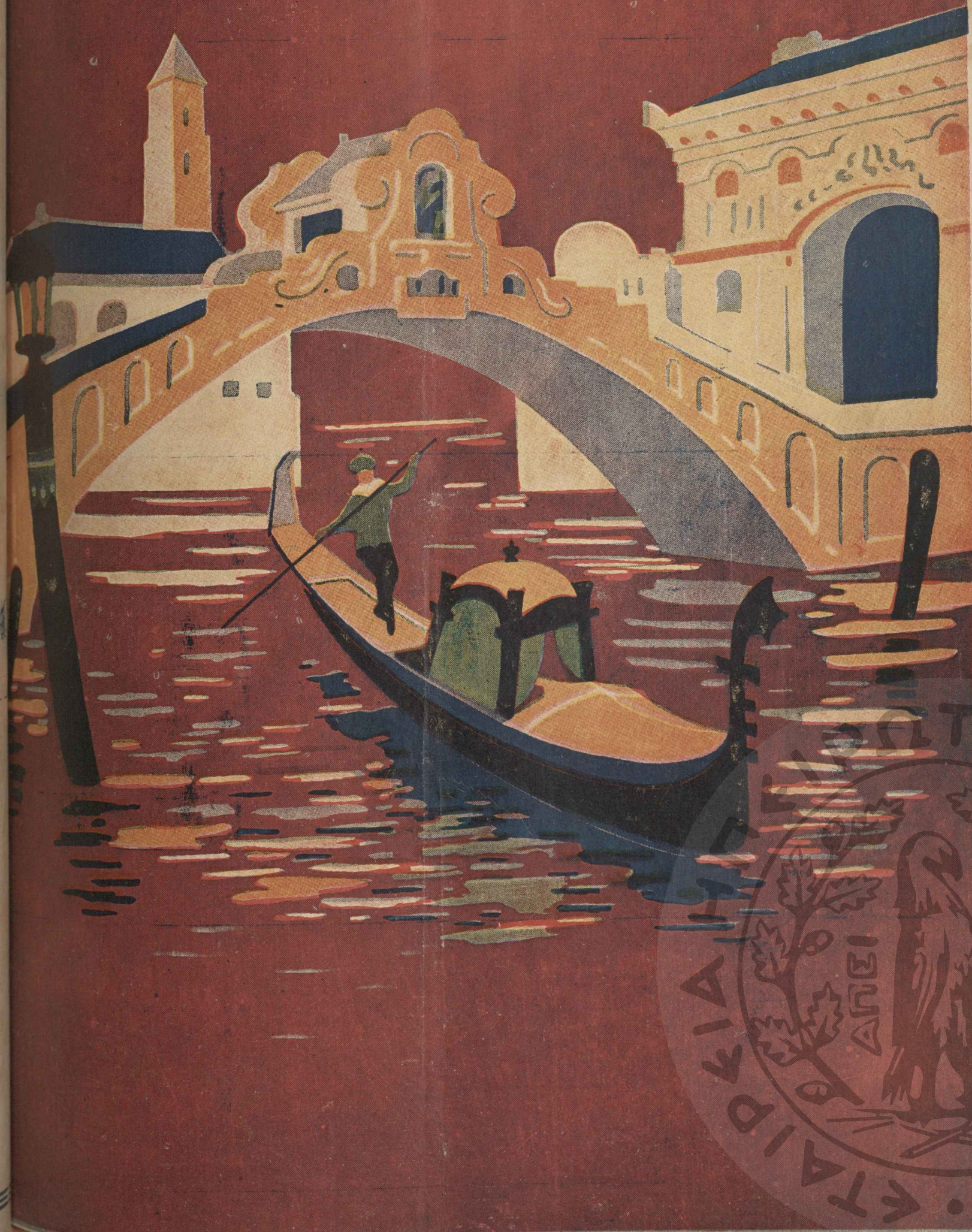

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 491

Το μπουκέτο
είναι η καρδιά
της διακόσμησης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ε. Αρβανίτης

Είμεθα αποθήκη μόνον Μεταξωτών και
το συμφέρον μας απαιτεί, τα πωλούμενα
παρ' ήμιν μεταξωτά να είνε συλλογή παν-
τός εκλεκτού και μιντέρνου πού παράγει
ή Ελληνική Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Έργο 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Απαραίτητον καλλωπιστικόν διά κα-
θε Κυρίαν. Διατηρεί την δροσρότητα
του προσώπου. Καθαρίζει το δέρμα. Έ-
ξολείπει τας ρυτίδας. Προφυλάσσει το
πρόσωπον από τας καιρικής μεταβολάς.
Έκτός τής λιπαράς κρέμας, ή οποία
χρησιμοποιείται τον χειμώνα, δύνασθε
να ζητήσετε και

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνή δια τας θερινούς μήνας.
Πωλείται παντού.

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΕΡΑΜ.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΥΜΠΡΕΣΤΗΤΑ
ΕΙΣ ΔΙΑΛΥΤΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΙΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΩΘΙ ΤΙΜΑΣ :

10-25 Βολτ	πρός Δοσ.	30
40 »	»	32
60 »	»	43
75 »	»	50
100 »	»	54
150 »	»	76
200 »	»	95
300 »	»	162

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΛΑΙΡ, ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΑΗΡΩΜΗΣ
*Απαντα τα ηλεκτρικά βλικά δι' ήγυ-
ραστάσεις.
Μία επίσκεψις είνε αρκετή να σάς πείση.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΘ ΠΑΤΩ.
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τας
ισματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε τας
έν Αθήναις Υδροθεραπευτηρίον «ΦΟΙΝΙΞ»
παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τά Ιαματικά
Λουτρά τών διαφόρων Λευτροπέλεων ΑΙΔΗΨΟΥ-
ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, αναπληρούν τας
ιαματικά λουτρά τών ως άνω αναφερομένων Ιαματι-
κών. Ιατρικά συμβουλαι δωρεάν. Τελέα άναπαύ-
σας ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.—8 μ.μ.

Κάθε κομψή κυρία δεν πρέπει
σήμε να ράφει τά φορέματά της
σκεπτή τον ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
πλωματούχου μεδίστας.

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΗΣ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 34

Θα εύρη όλα τα τελευταία
της οριζόν με χάρι. Παρισίαν
και τιμάς λογικάς.
Γίνονται δεκταί παραγγέλ-
τους άπαρχίας επί μέτρο.

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

είνε να βόρετε μόνον Σας
τά προϊόντα Σας φορέματα με
τας Τεχνητικές Βασίδας

ARTI

Αι Βασίδας ARTI κάνουν
τα παλαιά φορέματα και-
νεύργια και μεδέρνα. Έπιτο-
χία άφάνταστες. Χρήσις ά-
πλευστάτη. Όδηγία Έλλη-
νιστί. Αι Βασίδας ARTI έπι-
μήσαν με τή Μέγα Βρα-
δείον της τελευταίας Έκθέ-
σεως. Πωλούνται στα έμπο-
ρικά και τα φαρμακεία.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΥΡΓΙΑΣ

Η "ΑΘΗΝΑ,"

ΕΔΡΑ ΕΝ ΒΟΛΩ

Καποδιστρίου—Βύρωνος

Υφάσματα θαμβάκερα εις ποικι-
λιαν χρωματισμών και σχεδίων.
Κουβέρτα εις διάφορα χρώματα.
Σταμποτά. Τραπεζομάντυλα, κουρ-
τίνες, ντινάνια, πάντες, μαξιλα-
ράκια, κλπ. Γράψατε δι' οιαδήποτε
ποτε πληροφορίαν. Ζητούνται άν-
τιπρόσωποι διά τας πόλεις πού
δεν αντιπροσωπεύεσθε.

Το Διηγεσην Τηλεφώνου
Παναγιώτου Τσιμπάνη
Καλαμικιώτου, άπο-
(Μέγχερον Καρναβάλι)
έάν την διαχειρι-
τε φώσεως ύπερ-
ποινικών, δικαιο-
κων—αρμοδιότητες
Δικαστηρίου και πα-
ριθμός Τηλεφώνου

«ΔΙΤΣ»

30 Ιουλίου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

969

Η ΓΑΛΗΝΗ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

(Πινός του Μάσας)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η "ΚΑΛΗ ΦΙΛΗ"

(Από τή "Ημερολόγιο της Αδελφίνας Β.")

5 Μαΐου. — Ά, με είνε φοβερό!... Αύτος ο ήλιος ο κύριος
Α... προτιμά την Άλκη από μένα!... Άπό μένα!... Δεν μπορώ να
τού το συγχωρήσω. Όλοι θαμιάζουν έμένα κι' αυτός θαμιάζει την Ά-
λκη! Την Άλκη!... Κάλ Χά! Την Άλκη! Την Άλκη! Την Άλκη! Την Άλκη!
τη κοπέλα! Την κοπέλα αυτή του παλιού καιρού πού δεν τολμά να
κατάξη κατόπις έναν άντρα. Δεν έξερει ούτε να φιλετάει... Ένώ
έγω... Έγώ τρελλάινω όλους τούς άντρες κι' ένα μου μόνο βλέμμα,
κι' ένα χαμόγελό μου, με μιά λέξη...
Και μόνο αυτόν τον ήλιο τον Α... δεν μπορώ να τρελλάινω...
Τού έχω ένα θυμό. Μα δεν μπορώ να τό πάρο απόφρασι ότι προτιμά
την Άλκη από μένα.

Η Άλκη κι' έγώ, είμαστε φίλες στενές. Έχουμε όμως έντε-
λώς διαφορετικό χαρακτήρα. Έκείνη είνε ονειροπόλος, αισθηματική
και κάπως... κοινή. Έγώ είμαι πολύ πιο πρακτική και πιο... Έξυπνη.
Συνδέσαστε από τον καιρό πού είμαστε σιγμαθήτριες. Διαφέρουμε
τόσο και στην έξωτερική εμφάνισι, όσο και στον χαρακτήρα. Έγώ
είμαι μιά όμορφη, καθαρά, είμαι ένα φανταστικό τριαντάφυλλο...
Έκείνη είνε ένα πατεινό μενεξεδάκι. Κι' όμως... Ό κύριος
Α... προτιμά τή όμορφη μενεξεδάκι από τή θαμιάσινο ρόδο. Και
τίμωρε μένα να μου πη χτές:
"Αγαπά την φίλη σας! Έγώ δεν
τολμά να της τό πω!... Είνε τόσο ά-
γνή και τόσο δειλή. Σας παρακαλώ
να της τό πητε έσεις εκ μέρους μου.
Ναι. Πότε της πητε την λατρεία και
θα ήμουν τρισευχισμένος άν δεχόταν
να γίνη γυναίκα μου.

Έκείνη τή στιγμή γέλασα ειρω-
νικά... Ναι... Έπιχα σ' ένα γέλιο σα-
κατωτό την άγανάτησί μου. Μα ή-
ταν φοβερό!... Άκούστε εκεί!... Να τολ...

μίσση ένας άντρας να μου κάνει έρωτική εξομολόγησι για την φίλη
μου κι' όχι για μένα!... Τι άναθεμα! Τι θάσος! Τι ανιαρό!...
—Γιατί γελάτε έτσι, με ρώτησε ο κύριος Α...
Τι να τού έλεγα; Τι;
Τού είπα λοιπόν:
—Γέλω γιατί έξερω ότι ή φίλη μου σάς αντιπαθεί τόσο, ώστε δεν
μπορεί να σάς ίδη, κι' έσεις την ζητάτε σε γάμο!...
Και γέλασα πάρα πολύ...
"Ο κύριος Α... γέλασε τότε και υψώθηκε:
—Βέβαια, έσεις πού συνδέσαστε τόσο μαζί της, θα έξερετε και
τά αισθήματά της. Δεν είνε δυνατόν να άπατάτε... Μα δεν είνε
δυνατόν να με συλλάβησι λόγος, μιά πέρα; "Αν ας γινώσκει περισ-
σότερο... "Αν μάθει πόσο την αγαπώ... Τι λέτε;...
—Κύριε Α... τού άπάντησα, έξερω πολύ καλά ότι ή φίλη μου σάς
θυλάκει πολύ άσχημα και άπαισχροτικά. Και δεν θα δεχτή να παν-
τρευτή μαζί μου κι' ένας άντρας, πού όρατε, και... πού πλάττει...
"Ο κύριος Α... χαμήλωσε τότε τα μάτια του, και δέει έπτε τί-
ποτα.
Και πού πλάττει! έπέμεινα έγώ, γιατί έξερω πως ο Α... έχει
μια μάστιγα περιστοία.
—Προσέγρα, υψώθηκε τότε ο Α... Έγώ είχα την ιδέα ότι ή φίλη
σας είνε μετριόφρων και διάλογος...
"Όστε δεν υπάσχει καμιά έλπίς ν' ά-
λάξω τίποτα;
—Καμιά έλπίς... Καμιά!... Έγώ
την έξερω καλά την Άλκη.
Και ο Α... έμεινε συντριμμένος.
"Ετσι έπρεπε να τού φεθώ. Άκού-
στε, να έμνη έγώ μισοστό τον και
να μου μιλή για μίαν Άλκη...
—Να βλέπτε τή θαμιάσινο ρόδο μου,
τά όφθαλμά μου χέει, και να μου λέη

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ "ΚΑΒΕΓΙΑ"

Η «Καβέγια» είναι το πιο τραγικό σπίτι που έπεσε κάρφω-
κα στη ζωή μου. Βρίσκεται στα περίχωρα της Φλω-
ρεντίας, στην άκρη ενός μελαγχολικού δρόμου, με πα-
νύμφα δένδρα που ρέγουν πάντα μια βαρειά και πέν-
θυμη οσία. 'Απ' έξω είναι ερειπωμένο, με μαυρισμένη
προσοχή και χαλασμένα παράθυρα. Δεν ξέρω γιατί ά-
πο την πρώτη ματιά που το έβριξα κατάλαβα ότι εί-
νε ένα στοιχειωμένο σπίτι... 'Εκείνη την ώρα που θα-
σίλευε ο ήλιος κ' αλωνίζονταν τα μαυιά πέπλα της
νύχτας στις ράχες των δουνών, η «Καβέγια» ύπνιδνε ερειπωμένη
και μυστηριώδης σαν ένα απολιθωμένο φάντασμα...

Καθώς λοιπόν περνούσαμε από μπροστά της, ο άμαξας μου κρά-
τησε τα γόνατα του αλόγου και γυρνώντας το κεφάλι μου φώναξε με
την τραγουδιτική φωνή του:

— Σινιόρα, θέλεις να ρίξεις μια ματιά στη «Καβέγια»;... Μή
φροδίσαι... Δεν νύχτωσε ακόμη... Μονάχα τα μεσάνυχτα ανοίγονται
τα κλάματα της «Μαρκεζίνας»...

Έβρα άνοιξε γ' αυτό το στοιχειωμένο σπίτι τις πιο άπαθες και
τις πιο τρομακτικές ιστορίες, μ' δεν πάσαν σε καμιά. 'Εκείνο ό-
μως το άσπασμα, είχα την τύχη να συναντήσω το φύλακα της και
να μάθω από το στόμα του την πραγματική ιστορία του Πάολο και
της «Μαρκεζίνας», των δύο ερωτευμένων που είχαν κάνει την «Κα-
βέγια» το πιο τραγικό σπίτι της Φλωρεντίας, με το παράξενο τέλος
του ειδικού τους...

Ο άμαξας κατέβηκε πρώτος
από τη θέση του και μου άνοιξε
τη βαρειά σιδερένια πόρτα του
κήπου.

— Κανείς πειά δεν κάθεται έ-
δώ πέρα, σινιόρα, μου έξη-
γησε κουνώντας το κεφάλι του.
Οι άρεντάδες της «Καβέγια», ό-
ταν χάζηκε άσφαιρα ή «Μαρκε-
ζίνα», σκόρπισαν έδω κ' εκεί κ'
άφησαν έρημο τ' άρχοντικό
τους... Πάνε τώρα δέκα χρό-
νια που ρημάζει έτσι άκατοίχη-
το αυτό το σπίτι... 'Ο νοικοκύ-
ρης του, ο σινιόρ μαρκήσιος, ό
πατέρας της κοπέλλας, δεν μπό-
ρεσε να βαστάξει στην ξαννακή
συμφωνία που τον χτύπησε και
μια ημέρα κρεμάστηκε από ένα
δέντρο. 'Η κορά του, πέρασε κ'
αυτή από τον πόνο της, ύστερα
από λίγους μήνες. 'Όσο για το
παλιόρατο τους, τον άδελφό της
«Μαρκεζίνα», έναν άμοιρο λε-
βέντη που ήταν άεροπόρος, έτε-
ρε μια ημέρα με το άεροπλάνο
του και σκοτώθηκε κ' αυτός.
Βλέπει δηλαδή κανείς πως μια
άνεστηρή κατάρ άρχισε να βα-
ραϊνή τους άρεντάδες της «Κα-
βέγια», από την ημέρα που δη-
ξαν τα σκέλεθρα του Πάολο και
της «Μαρκεζίνας»... Μά καλτέ-
ρα να σου διηγήθω αυτή την ί-
στορία ό φύλακας, αυτός εκεί,
που κάθεται στο κατόκλι της «Καβέγια»...

Κι' ό άμαξας τράβηξε μονάχος του κ' έξήγησε στο φύλακα, ένα
γεροντάκο με καπνιστά μαλλιά, ότι ήθελα να ρίξω μια ματιά στο
στοιχειωμένο σπίτι...

'Εκείνος τότε μ' άνοιξε διάπλατα την πόρτα και μ' άφησε να πε-
ράσω. 'Επειτα μπήκε κ' αυτός από πίσω μου κ' άρχισε με το συρτό
θημα του να περπατά έδω κ' εκεί να μου δείχνει τα έρημα δωμά-
τια και τους σκοτεινούς κ' άρχοντιμένους διαδρόμους. Σ' όλα τα
δωμάτια έβλεπε κανείς τις άρχοντικές πολυθρόνες, τα βαρειά έπι-
πλά και τα χαλιά να είνε σκεπασμένα από τη σκόνη. Μια μικροϊδιά
μοιάζει έβγαυε από παντού κ' έκανε άσχημ' από τρομακτική βίλη έ-
κνοιη την άτμόσφαιρα του μυστηρίου και του πένθους που έτύλιγε το
στοιχειωμένο σπίτι.

Ο φύλακας σε λίγο, όταν φτάσαμε στο δεύτερο πάτωμα, στάθη-
κε μπροστά σ' ένα ρημαγμένο δωμάτιο και μου έξήγησε με τη γερον-
τική φωνή του:

— Αυτή έδώ είνε ή κάμαρα της Μαρίας - Χριστίνας, της άτυχης
«Μαρκεζίνας»... Βλέπεις, σινιόρα; Δεν άπάνειε τίποτα που να
θυμίζει την κόρη των άρεντάδων μου... 'Ακόμη και τις φωτογραφίες
της τις έβριξε στη φωτιά ό σινιόρ μαρκήσιος, όταν πάσπεξε ότι
ήταν ένοχη κ' ότι είχε άρπαιε τους γονείς της για να φύγει με τον
παλαμασμένο της, τον Πάολο... 'Ός έκείνη την ημέρα την λατρεύ-
ανε και την πορκονούσαν σαν Μαντόνα... 'Επειτα όμως την κατα-
ράστηκαν και κάνανε στη φωτιά άκόμη και τα ρούχα της...

ΤΗΣ ΙΣΑΒΕΛΛΑΣ ΣΑΝΤΥ

"ΚΑΒΕΓΙΑ"

Τό δωμάτιο της δυστυχισμένης νέας που είχε γίνει θάλλος με τη
μυστηριώδη εξαφάνισή της, ήταν κρύο και λένθιμο σαν τάφος. Άδης
κ' ό θέλω άναστήσασα μια στιγμή και γύρισα τα μάτια μου άλλοι
από τη φρόνη...

— Σινιόρα, άς διαστούμε λιγάκι, μου είπε τότε ό φύλακας και
τράβηξε μπροστά. 'Η «καπετέλλια», τό παρεκλήθρι, είνε κάτω στο έδι-
γεω... 'Εκεί είνε το δρόμο. Πρέπει να δής τό μέρος που τους έφ-
κανε...

Κατεβήκαμε λοιπόν τις σκάλες ως τό ισόγειο, περάσαμε ένα στε-
νωτό διάδρομο και μπήκαμε στο τραγικό παρεκλήθρι της «Καβέγια».
Ο φύλακας άναψε ένα κερί και τότε στο κεντρικό και τριγωνικό
φως του είδα μπροστά μου ένα μαυρό άρχοντικό έσκαμμένο κ' ένα πε-
λήρ μαυρισμένο τάφο στη μέση. Μά κ' αυτό ήταν ρημαγμένο, άπες
κ' όλο τ' έλλο σπίτι...

— Τ' ής, σινιόρα; μου είπε με περιφρόνησι ό φύλακας.
'Ο σινιόρ μαρκήσιος ήταν ένας άθεος... 'Όσο για τη γυναίκα του ή-
ταν μια ξένη, μια προτεστάντισσα. Κανείς τους δεν νοιάστηκε πο-
τέ για τό ναύσο, ούτε ποτέ τους συλλογίστηκαν πως αυτός έδω ό τάφος
ήταν των προγόνων τους... Γι' αυτό λοιπόν τους έτιμώρησε ό Θεός.
Βλέπεις; Δεν βρίσκεται έδω πέρα από ένας έσκαμμένου;... Μά
έβα από μέσα να σου δείξω, έδώ δίπλα, τη σκαμμένη, τό σκαμ-
μένο φυτό...

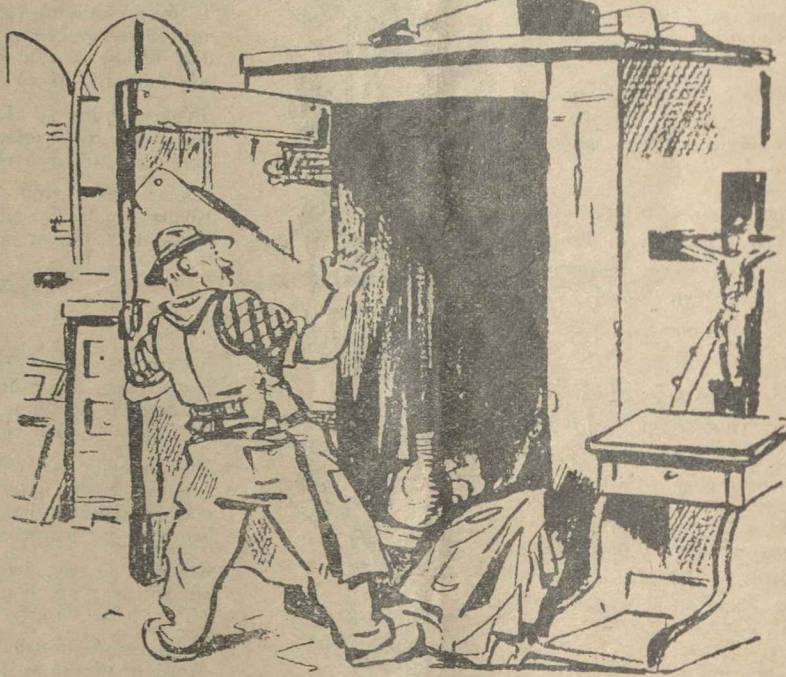
Ο φύλακας με τό κερί στο χέρι προχώρησε ως τό βάθος κ' έ-
νοϊξε μια πόρτα. 'Εκεί, γονάτισε με τρώμο, έκανε τό σταυρό του κ'
έπειτα σηκώθηκε τρέχοντας και πή-
γε κοντά σ' ένα από τα δύο τεύ-
στια ντουλάπια του τοίχου. Τράβη-
ξε ύστερα τό βαρύ φύλλο του και φα-
τίχοντας με τό κερί τό έσωτερικό
του που ήταν μεγάλο σαν μια κά-
μαρα, μου ψιθύρισε με φοβισμένη
φωνή:

— Έδώ σινιόρα... έδώ έφ-
καν τα σκέλεθρα...

Δεν ήθελο να σάς πω ότι από
τη φορά στη ζωή μου έννοισα να
παγώνει τό αίμα μου μέσα στις φέ-
δες. 'Εκείνο τό πελώριο ντουλάπι
που ήταν γεμάτο άράχνες και περ-
σκοτάδι, μου φάνηκε σαν ένα πα-
γερό μνήμα... Βγήκα λοιπόν γρήγο-
ρα στον κήπο για γ' άναψήσω λί-
γο καθαρό αέρα και να ληρωθώ έ-
πό τις έρπιατικές σκίες που με σκα-
πάζανε σαν κορσάκι...

Ο φύλακας τότε έδειξε τις
πόρτες κ' ήθελε κ' αυτός στάν έ-
πο για να καθήση κοντά μου και να
μου διηγήθω την πραγματική ίστο-
ρία του Πάολο και της «Μαρκεζί-
νας»...

— Η Μαρία - Χριστίνα, σινι-
όρα, άρχισε να μου λέη ήταν ή
πιο άμοιρη κοπέλλα της Φλωρεν-
τίας. 'Ηταν δεκαέξη χρονών κ' εί-
χε μιαυρα μαλλιά και μιαυρα μάτια
με μια γλίνα που την έβρισκε κα-
νείς μονάχα στα μάτια μιας Μαντό-
νας... 'Ο Πάολο πάλι ήταν έ-
νας πλούσιος κτηματίας που είχε άτεράντα μετόχια στον κόσμο της Πι-
νέπας. 'Ο Πάολο λοιπόν έρχόταν ταχτικά στη «Καβέγια» μαζί με
τους φίλους και τις φίλες της «Μαρκεζίνας» και τότε, από τό πρ-
ωτό ως τό τρίτο, δεν άκουγες παρά φωνές και γέλια που άποστόνουν
άλλήθετα... Μά έκείνη, μπροστά να τ' όρμισθώ, δεν έδινε καμιά πο-
σοχή στον έρωτά του! 'Η Μαρία - Χριστίνα ήταν πάντα ένα χαρού-
μενο κορίτσι που του άρεσαν τα γέλια και τ' άστεία και που δεν έ-
παυε ποτέ στα σοβαρά τό φέροντες που της έκαναν οι φίλοι της. Μά
ημέρα λοιπόν είχε έρθει στη «Καβέγια» ό Πάολο μ' όλες τις φίλες
της «Μαρκεζίνας» που είχαν μαζί τους και τ' άδελφια τους. 'Η άλμα-
ρεζίνα, όταν τους είδε, χάλασε τον κόσμο από τη χαρά της και σε
λίγο ή «Καβέγια» είχε γίνει άνο-κάτο. Τα τρελλάταδα με γέλια
και φωνές έπρεχαν έδω κ' εκεί, κουνιόντουσαν στις κάμαρες κ' έ-
πειτα πεταγόντουσαν άσφαιρα μπροστά στα κορίτσια και τα τρώ-
ζαν... Νόμιζε κανείς πως με τις τρελλές τους θα γράβιζαν τό σπ-
τι... Κι' έσφαιρα, εκεί που παίζανε, είδανε πως έβρισε ό Πάολο...
Ψάσαν έδω κ' εκεί, μά ό γυνίς του σινιόρ Μικαέλι είχε γίνει έ-
φαντος... 'Ετρεσαν τότε άπάντοι στην κάμαρη της «Μαρκεζίνας» για
τόσο νόμισαν, μά κ' έκείνη είχε γίνει άφαντη... Στην άρχή έ-
πείσε νόμισαν ότι ό Πάολο κ' ή Μαρία - Χριστίνα είχαν κεί-
νη κάμαρη για να τους τρομάξουν κ' άρχισαν όλοι τους με φ-
νές να ψάχνουν σ' όλη τη «Καβέγια» για να τους βρουν... Μά σφ-
...

"Άφησε μια κρυφή τρύπου κ' έκανε προς τα πίσω σαν τρελλός"

τρελλάταδο δεκαοχτώ χρονών, γυνίς του σινιόρ Μικαέλι, ένας
πλούσιος κτηματίας που είχε άτεράντα μετόχια στον κόσμο της Πι-
νέπας. 'Ο Πάολο λοιπόν έρχόταν ταχτικά στη «Καβέγια» μαζί με
τους φίλους και τις φίλες της «Μαρκεζίνας» και τότε, από τό πρ-
ωτό ως τό τρίτο, δεν άκουγες παρά φωνές και γέλια που άποστόνουν
άλλήθετα... Μά έκείνη, μπροστά να τ' όρμισθώ, δεν έδινε καμιά πο-
σοχή στον έρωτά του! 'Η Μαρία - Χριστίνα ήταν πάντα ένα χαρού-
μενο κορίτσι που του άρεσαν τα γέλια και τ' άστεία και που δεν έ-
παυε ποτέ στα σοβαρά τό φέροντες που της έκαναν οι φίλοι της. Μά
ημέρα λοιπόν είχε έρθει στη «Καβέγια» ό Πάολο μ' όλες τις φίλες
της «Μαρκεζίνας» που είχαν μαζί τους και τ' άδελφια τους. 'Η άλμα-
ρεζίνα, όταν τους είδε, χάλασε τον κόσμο από τη χαρά της και σε
λίγο ή «Καβέγια» είχε γίνει άνο-κάτο. Τα τρελλάταδα με γέλια
και φωνές έπρεχαν έδω κ' εκεί, κουνιόντουσαν στις κάμαρες κ' έ-
πειτα πεταγόντουσαν άσφαιρα μπροστά στα κορίτσια και τα τρώ-
ζαν... Νόμιζε κανείς πως με τις τρελλές τους θα γράβιζαν τό σπ-
τι... Κι' έσφαιρα, εκεί που παίζανε, είδανε πως έβρισε ό Πάολο...
Ψάσαν έδω κ' εκεί, μά ό γυνίς του σινιόρ Μικαέλι είχε γίνει έ-
φαντος... 'Ετρεσαν τότε άπάντοι στην κάμαρη της «Μαρκεζίνας» για
τόσο νόμισαν, μά κ' έκείνη είχε γίνει άφαντη... Στην άρχή έ-
πείσε νόμισαν ότι ό Πάολο κ' ή Μαρία - Χριστίνα είχαν κεί-
νη κάμαρη για να τους τρομάξουν κ' άρχισαν όλοι τους με φ-
νές να ψάχνουν σ' όλη τη «Καβέγια» για να τους βρουν... Μά σφ-
...

ΙΝΔΙΚΑ ΡΗΤΑ

ΛΟΓΙΑ ΣΟΦΑ ΚΑΙ ΤΙΜΙΑ

(ΤΟΥ ΒΑΤΡΙΧΑΡΗ)

Τί είνε κέρδος; Τό να μιλάς με τους σοφούς και τους μορφο-
μένους.

Τί είνε μεγάλη λύπη; Τό να κάνης παρέα με κομπούς και άγρα-
μάτους.

Τί είνε δυστυχία; Τό να μην κάνης ό τι πρέπει στην ώρα του.

Πώς είνε ήσως; 'Εκείνος που νικά τις αλυσίσεις του.

Ποιά είνε σωστή γυναίκα; 'Εκείνη που αγαπά τον άντρα της κ'
έχει μυαλά.

Τί είνε ευτυχία; 'Η μάθηση.

Τό δέντρο κ' άν τό κόψεις πάλι ξαναμεγαλώνει και τό φεγγάρι
που σβύνει ξαναγεμίζει. 'Ετσι κ' ό μεγάλος άνθρωπος, όταν σκέ-
πτονται, δεν αποθαρρύνονται για τά άτυχήματά τους.

Τό αυτί στολίζεται με καλά κ' άπιστημονικά λόγια κ' όχι με
συναισθήματα.

Τό χέρι όμορφαίνει με μια φιλική χειραψία κ' όχι με διατυλίδια
και βραχιόλια.

Τό σώμα μοσχοβολάει σαν κρύνο, με τις
ερεργασίες κ' όχι με τ' άρώματά.

Τό νεαρό λοντάρι πηδά με θάρρος έπί-
νω στον γιγαντοσώμο έλέφαντα. Αυτή είνε
ή φύσις των γενναίων. Τό ύψος και ό δύκος
δεν έχουν καμιά σχέση με την άνδρεία.

Δεν στολίζουν τον άνθρωπο τα βραχιό-
λια, ούτε τα λουτρά, ούτε τά άνθη, ούτε τά
καλοχτενισμένα μαλλιά. Τά σοματικά στο-
λίδια είνε πρόσκαιρα. Σκολίδι όμως παντο-
τεινό είνε ό καλλιεργημένος νους.

Όπως ή σταλαγματιά του νερού άν πέ-
σει επάνω σε καυτό σίδερο εξατμίζεται, έ-
πάνω στο φύλλο του λατού φαίνεται σαν
μαργαριτάρι και μέσα στο δοξαριο γίνεται
άληθινό μαργαριτάρι, έτσι κ' ό άνθρωπος:
Μεταμορφώνεται άναλόγως του περιβάλλον-
τός του, άναλόγως της παρέας του.

Είνε εύκολο στην άμμο να φυτρώσουν
τοναντάφύλλα και στην έρημο να ξεσηπύσει
μια βροχή. Είνε επίσης δύσκολο να βγάλης
λάδι από τό έρω κ' αλάτι της έλξης και να
βρής κέρατο λαγού γυαλίζοντας τον κόσμο.
'Αδύνατο άρα είνε να βγάλης την ιδέα
του άγαθήματος ανθρώπου από τό κεφάλι
του.

Τό σπάλι κονιά την ούρα του μπρος στον άρέστη του, σκαλίζει τό
χώμα με τά πόδια του, κάνει τοπίους, πάρτει άνάσκα και σέρε-
ται με την κοιλιά και με τη μούρη. 'Ο ιπποκρίτης έλκας άμως βλέ-
πει τον άρέστη του σαθρά και μόνον με γέλια δυο κοιλίμεντα και
καλά λόγια καταράζεται να φάη.

Κι' άν πέσει στη θάλασσα ό άνθρωπος, κ' άν άνεβή στα σύννε-
φα, κ' άν νιώσει στον πόλεμο της έρημότητος του κ' άν μάθει γρά-
ματα και τέχνες, ό τι είνε να μη γίνη δεν θα γίνη, κ' ό τι είνε να
γίνη θα γίνη. Τραβάτε λοιπόν έμπρός και μη δειλιάτε...

Νά είσαι καλός για να σ' αγαπούν.

Νά είσαι περήφανος για να σ' έτιμούν.

Νά είσαι ήσυχος και λογικός για να σε λογαριάζουν.

'Αλλοίμονο στη γυναίκα που έξασε την ταγή της! Ούτε ή Κό-
λασις δεν θα την δεχθή.

Όπως τό λαστιγένο πάλι πέφτει στο χώμα και ξαναπηδά ψηλά,
έτσι και τό πείσιμο των μεγάλων, είνε στιγμιαίο μόνον.

Νά είσαι καλός για να σ' αγαπούν.

Νά είσαι περήφανος για να σ' έτιμούν.

Νά είσαι ήσυχος και λογικός για να σε λογαριάζουν.

'Αλλοίμονο στη γυναίκα που έξασε την ταγή της! Ούτε ή Κό-
λασις δεν θα την δεχθή.

Όπως τό λαστιγένο πάλι πέφτει στο χώμα και ξαναπηδά ψηλά,
έτσι και τό πείσιμο των μεγάλων, είνε στιγμιαίο μόνον.

Νά είσαι καλός για να σ' αγαπούν.

Νά είσαι περήφανος για να σ' έτιμούν.

Νά είσαι ήσυχος και λογικός για να σε λογαριάζουν.

'Αλλοίμονο στη γυναίκα που έξασε την ταγή της! Ούτε ή Κό-
λασις δεν θα την δεχθή.

Όπως τό λαστιγένο πάλι πέφτει στο χώμα και ξαναπηδά ψηλά,
έτσι και τό πείσιμο των μεγάλων, είνε στιγμιαίο μόνον.

Νά είσαι καλός για να σ' αγαπούν.

Νά είσαι περήφανος για να σ' έτιμούν.

Νά είσαι ήσυχος και λογικός για να σε λογαριάζουν.

'Αλλοίμονο στη γυναίκα που έξασε την ταγή της! Ούτε ή Κό-
λασις δεν θα την δεχθή.

Όπως τό λαστιγένο πάλι πέφτει στο χώμα και ξαναπηδά ψηλά,
έτσι και τό πείσιμο των μεγάλων, είνε στιγμιαίο μόνον.

Νά είσαι καλός για να σ' αγαπούν.

Νά είσαι περήφανος για να σ' έτιμούν.

Νά είσαι ήσυχος και λογικός για να σε λογαριάζουν.

'Αλλοίμονο στη γυναίκα που έξασε την ταγή της! Ούτε ή Κό-
λασις δεν θα την δεχθή.

Όπως τό λαστιγένο πάλι πέφτει στο χώμα και ξαναπηδά ψηλά,
έτσι και τό πείσιμο των μεγάλων, είνε στιγμιαίο μόνον.

Νά είσαι καλός για να σ' αγαπούν.

Νά είσαι περήφανος για να σ' έτιμούν.

Νά είσαι ήσυχος και λογικός για να σε λογαριάζουν.

'Αλλοίμονο στη γυναίκα που έξασε την ταγή της! Ούτε ή Κό-
λασις δεν θα την δεχθή.

Όπως τό λαστιγένο πάλι πέφτει στο χώμα και ξαναπηδά ψηλά,
έτσι και τό πείσιμο των μεγάλων, είνε στιγμιαίο μόνον.

Νά είσαι καλός για να σ' αγαπούν.

Νά είσαι περήφανος για να σ' έτιμούν.

Νά είσαι ήσυχος και λογικός για να σε λογαριάζουν.

'Αλλοίμονο στη γυναίκα που έξασε την ταγή της! Ούτε ή Κό-
λασις δεν θα την δεχθή.

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΩΧ

Ο ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΩΧ, ό άτοπος άνεκάληρε τό μικρόβιο της φημισμέ-
της, δεν ήταν μόνο ένας σοφός επιστήμων, αλλά κ' ένας ανθρω-
πικός καλός, άπό τις κ' αγαθός. Μερικές έπιστολές του, που έγρά-
φον κατά τά τελευταία του ταξείδια στην 'Αφρική, όπου έμελετή-
σε την άσθένεια που έπαινε, δείχνουν όλη τη χαρά του επιστήμονος,
ό οποίος μόνος γ' άνακονήση την ανθρωπότητα έλλοιότητα:

«Εάν άρρωσθήμεθα πλέον - γράφει σε μια άπ' αυτές - με τη
κακή του άσθενείας, αλλά με την τελεία διάδοσι
του. Μια την άλφια, είνε θεαπέσιο πράγμα να
καταφέρω να σώξω ανθρώπινα πλάσματα που θα
είχαν άρρωσθή. Μόνον έτσι αποβάνει ευάρι-
στο τό επίσημον το ή μαρτυρ... Κατοικώ σε
ένα καλό και υγιεινό από κλάδι. Είμαι σχε-
δόν τέλει μόνος. Δεν μου λείπει παρά τό κοι-
νήσασθαι για να μιλάω με πραγματικών ά-
νθρώπων.

Κι' άλφια, μέσα στην άνοιξιάτικη νύχτα, ή «Καβέγια» ύπνιδ-
νε, τρομακτική, σαν ένα ερειπωμένο φάντασμα...

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΣΑΝΤΥ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΩΧ

Ο ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΩΧ, ό άτοπος άνεκάληρε τό μικρόβιο της φημισμέ-
της, δεν ήταν μόνο ένας σοφός επιστήμων, αλλά κ' ένας ανθρω-
πικός καλός, άπό τις κ' αγαθός. Μερικές έπιστολές του, που έγρά-
φον κατά τά τελευταία του ταξείδια στην 'Αφρική, όπου έμελετή-
σε την άσθένεια που έπαινε, δείχνουν όλη τη χαρά του επιστήμονος,
ό οποίος μόνος γ' άνακονήση την ανθρωπότητα έλλοιότητα:

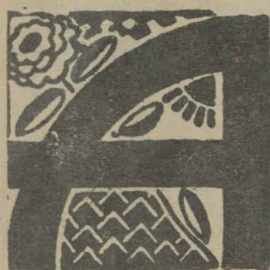
«Εάν άρρωσθήμεθα πλέον - γράφει σε μια άπ' αυτές - με τη
κακή του άσθενείας, αλλά με την τελεία διάδοσι
του. Μια την άλφια, είνε θεαπέσιο πράγμα να
καταφέρω να σώξω ανθρώπινα πλάσματα που θα
είχαν άρρωσθή. Μόνον έτσι αποβάνει ευάρι-
στο τό επίσημον το ή μαρτυρ... Κατοικώ σε
ένα καλό και υγιεινό από κλάδι. Είμαι σχε-
δόν τέλει μόνος. Δεν μου λείπει παρά τό κοι-
νήσασθαι για να μιλάω με πραγματικών ά-
νθρώπων.

Κι' άλφια, μέσα στην άνοιξιάτικη νύχτα, ή «Καβέγια» ύπνιδ-
νε, τρομακτική, σαν ένα ερειπωμένο φάντασμα...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(‘Αναμνήσεις της Γαλλίδος ηθοποιού του κινηματογράφου Φρανσέζ Ροζάι, από την ιδιωτική ζωή του «αστέρος των αστέρων»).

ΠΟ την ημέρα που γύρισα από το Χόλλυγουντ, δικοί οι φίλοι μου μου ζητούν διαρκώς να τους μιλήσω για την ιδιωτική ζωή των «αστέρων». Ξέρουν άραγε ότι γνώρισα την Γκρέτα Γκάρμπο κι' ότι είχα την τύχη να γίνω μιά πολύ στενή φίλη της. Παντού λοιπόν, στα σαλόνια, στα «στούντιο» ή στο σπίτι μου, ο καθένας θέλει να μάθει τα μυστικά της «Σφίγγας του Χόλλυγουντ».

Για να ικανοποιήσω όμως αυτή την άρρωστη περιέργεια μιά για πάντα, δεν βλέπω παρά ένα μόνο τρόπο: να γράψω τις εντυπώσεις μου σ' ένα κινηματογραφικό περιοδικό. Κι' έτσι ένας κόσμος θα μείνει ευχαριστημένος...

Η Γκρέτα Γκάρμπο σάς κάνει μιά καταπληκτική εντύπωση από την πρώτη στιγμή, γιατί έχει την πιο δυνατή προσωπικότητα απ' όλους τους άλλους «αστέρες». Ο τύπος της είναι μοναδικός... Έχει υπέροχες μακριές βλεφαρίδες, αλυσίδες, που τις κρύβουν όλες ή γίνονται. Έπιμένο ότι είναι αλυσίδες, γιατί αυτές ή βλεφαρίδες της Γκρέτα Γκάρμπο έγιναν άφορητα να δημιουργηθεί μιά δολοφονική μόδα.

Όσο για το κεφάλι της Γκάρμπο, είναι μεγάλο σαν τη γροθιά μου... Θα μπορούσε να φορέσει το καπέλο του μικρού παιδιού μου που είναι πέντε χρόνων. Τα μαλλιά της είναι σχεδόν ξανθά ή μάλλον καστανά, αλλά πολύ ανοιχτού χρώματος. Δεν συναντάει κανείς εύκολα τέτοια μαλλιά στις γυναίκες των σκανδιναβικών χωρών. Το χρώμα του προσώπου της είναι γαλαζώδες σαν τις πορσελάνες της Στοκχόλμης. Έχει ακριβώς το χρώμα του προσώπου ενός μικρού κοριτσιού, μ' ένα τριανταφυλλένιο «ελαφρύ» στα μάγουλα... Μ' αυτό το πρόσωπο νομίζει κανείς ότι η Γκρέτα Γκάρμπο είναι το πολύ 18 χρόνων... Κι' όμως η «Σφίγγα του Χόλλυγουντ» έχει ηλικία τα τριάντα...

Η μόνη της είναι μικρή, λεπτή, χαριτωμένη... Τα δόντια της είναι κάστανα και διατηρούν όλο το αστρατερό σμάλτο τους. Το σνοίό της είναι πολύ άσπρο, πολύ εύκαμπτο και ή μικρομένη απόσπαρακα που την περιβάλλει σάς μαγεύει με μιά μυστηριώδη κι' ανεξήγητη δύναμη. Ξυμμένο ότι η Γκρέτα Γκάρμπο είναι πολύ άσπρη. Με πάνον τα νεύρα μου όταν βλέπω μερικές φάσεις μου ν' αμυρβόουν! 'Αν μπορούσαν κι' αυτές να την πλησιάσουν, είμαι βέβαια ότι θ' άλλαζαν γνώμη άμεσα κι' ότι θα έμεναν καταγοητευμένες από το μαγικό θέλημά της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι η μόνη γυναίκα που κατάφερε να κατακτήσει όλους τους άνδρες του κόσμου. Ποιά άλλη μπόρεσε ποτέ να χαρή μιά τόσο μεγάλη λαρεία; Οι θαυμαστές της άνοιγουν την πόρτα της βίλλας της; μ' αντιλαμβάνονται την Γαλλίδα μαγειρίσά της, πηδούν από τον τοίχο του κήπου της, φιλούν τον ισπέρτες της και δηλητηριάζουν κάθε τόσο τα σενιά της. Τέλος, αν κατορθώσουν καμιά φορά να φτάσουν ως τα διαμερίσματά της, βλέπουν κατάσπικτοι ότι η Γκρέτα Γκάρμπο έχει ξεφανισθεί!... Πού πήγε; Μιστήριος! Κανείς δεν ξέρει ποτέ πού βρίσκεται. Είναι μιά μάγισσα που χάνεται όποτε θέλει μακριά από τα μάτια σας. 'Αν δεν είχε αυτή την εκπληκτική ικανότητα να κρύβεται απ' όλο τον κόσμο, θα ήταν ακριολογικά ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Όταν τήρουν να πάμε να δεινίσουμε μαζί σ' ένα από τα πολυτελή εστιατόρια του Χόλλυγουντ, η Γκρέτα Γκάρμπο υπέφερε διαρκώς, σαν να σέρανε το σταυρό του μαρτυρίου... Της ήταν αδύνατο ν' αναμνήσει ελεύθερα, να κινηθεί, να μιλήσει. Όπως ο κόσμος στριμωγνάνε γύρω της κι' όλοι οι θαυμαστές της ήθελαν να την δουν από κοντά, να την αγγίσουν, να φιλούν το χέρι της και πολλές φορές το γάντι της ή τα λουλούδια της που τα είχε αφήσει άπανο στο τραπέζι...

Αιτή ή υπερβολική λαρεία είναι ένα αφάνταστο μαρτύριο. Η Γκρέτα Γκάρμπο δοχίζει ν' ανανήσει με δυσκολία, χάνει την όρεξί της, κάνει σπασμωδικές κι' αδόξες κινήσεις και τέλος διαρκεί από την απελπισία της! Δεν θυμάμαι τραγικότερα μίτια από τα μάτια της Γκάρμπο που με έκτενυα ένα θρόνο να φύγουμε άδύνατος από το εστιατόριο. Ποτέ δεν μπόρεσαμε, όχι να τελειώσουμε αλλά και ν' αρχίσουμε το δείπνο μας... Πάντα μιάς πολιορκούσαν οι θαυμαστές της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, με τη μητέρα της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, με τη μητέρα της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, με τη μητέρα της.

Γι' αυτό το λόγο ή «Σφίγγα του Χόλλυγουντ» αποφεύγει τον κόσμο και κλείνεται μέσα σε μιά μυστηριώδη μοναξιά και σιωπή, δεν είνε... Θεσπρινισμός ή ανθρωποφοβία της αυτή. Καμιά γυναίκα δεν θα μπορούσε ν' αντέξει στο μαρτύριο ενός παγκοσμίου θαυμασμού. Έπειτα κι' η ζωή που κάνει ή Γκρέτα ως καλλιτέχνης είναι τόσο ηρωτική, ώστε αναγκάζεται ν' αποτραβιέται διαρκώς στη σάα, για να μπορεί να βρή λίγη ανάπαυση.

Τό πρωί ή Γκάρμπο σηκώνεται στις έπτά ή ώρα και πηγαίνει ή μέσως στο «στούντιο». Όλη την ημέρα «προβάει» δέκα και δεκαπέντε φορές κάθε σκηνή που «σκηνοθετεί» και τέλος φεύγει άργα, πολύ άργα, από το «στούντιο», τελείως εξαντλημένη από τους «επαινώμους» προβολείς, τις συγχυτικές και την απερίγραπτη κόπωση. Η Γκάρμπο είναι πολύ όληγο ήθους. Δεν «παίζει», αλλά «πράζει», δεν μιμείται τα διάφορα αίσθηματά που θέλει να εκφράσει, αλλά τα αίσθάνεται. Φαντασθήτε ότι στις σκηνές που κλάει, κλάει αληθινά. Μόνο λοιπόν με την ήπιο, με τη σιωπή και με τη μοναξιά μπορεί ν' ανακτήσει τις δυνάμεις της και να μπορεί να σκηνοθετήσει πάλι την άλλη ημέρα στις έπτά ή ώρα να ξαναπιάσει στο «στούντιο».

Ντινεται μ' ένα αποκοιμισμένο πρόσωπο και χρενίζει τα μαλλιά της ίσια, με τον απλούστερο τρόπο. 'Όσο όμως κι' αν φαίνεται έξοχονικά τα φορέματά της, κατορθώνει πάντα να διατηρή μιά απροσπτική γοητεία. Κι' αν άσκη παρουσιάζονταν σ' ένα σαλόνι προσώτων ένα σκαπανόρο, ανάμεσα σε είκοσι γυναίκες στοιλισμένες με μαργαριτάρια, οι άνδρες δεν θα κοιτάζανε παρά μόνον αυτήν. Δεν μπορεί κανείς να βρή λόγια για να εκφράσει τη γοητεία της... Τό μόνο που μπορεί να πω είναι ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο έχει προικισθεί από τη φύση μ' ένα σπάνιο και άκατανίστητο θέλημα.

Μιά άλλη γυναίκα με τέτοια «εργασία» θ' άπεριεζε δίχως κανένα φόβο τη ζωή. Η Γκρέτα Γκάρμπο, όμως, είναι δειλή... Αγαπάει με πάθος τη μουσική και πολλές φορές, που της έπιασε συνθέσεις του Φωρέ και του Ντεπισσού την ήθελαν να γίνουν προς τα πίστο το κεφάλι με μιά απερίγραπτη έσπασση... Ένα δε από τα καλύτερα χαρακτηριστικά της είναι ότι αγαπάει με τρέλλα τα παιδιά.

Την έποχή που ήμουν στο Χόλλυγουντ, ή Γκρέτα Γκάρμπο είχε αναστατώσει την 'Αμερική με τό σκάνδαλο ενός ερωτικού ειδυλλίου της. Έκείνη φαινόταν προσπαθούσε να κρύψει στο μαρτύριο περισσότερο τον έρωτά της, κι' οι 'Αμερικανοί ρεπόρτερ ήμουν κατάσκοποι παρά δημοσιογράφοι. Μέσα σε λίγες ημέρες ανέκλειψαν όλα τα μυστικά του ειδυλλίου της, τα ήθελαν, τα παρεμβόρεσαν, τα έβαναν περπατώντες ανάγλυφα που δημοσιεύονταν κάθε μέρα στην πρώτη σελίδα των εφημερίδων...

Ποιό ήταν τότε το ερωτικό σκάνδαλο της «Σφίγγας του Χόλλυγουντ»; Ορίστε με λίγα λόγια την ιστορία του:

Μιά ημέρα έφτασε από την πατρίδα της ένας άγνωστος νέος, καθόλου νέος, γιος ενός λαοκλήτου απεργάτη που δασόν από τα όπλα κέρδιζε κάθε χρόνο όλοκληρα εκατομμύρια. Τον έλεγαν Φράντς Σόρενσεν. Από την πρώτη στιγμή διαδόθηκε ότι είχε έρθει από τη Σουηδία για να ηρώσει ήθελαι... Ο νεαρός Σόρενσεν είχε έρθει για να ηρώσει ήθελαι... Ο νεαρός Σόρενσεν είχε έρθει για να ηρώσει ήθελαι...

Η Γκρέτα Γκάρμπο. Ήταν κομψός, περισσότερο από κάθε δόν Ζωάνα τον θαυμάζουν και να επιθυμούν τον έρωτά του. Η εμφάνισή του από Χόλλυγουντ ήταν τόσο ξαφνική, ώστε όλες ή γυναίκες πίστευαν ότι είχε έρθει τό βασιλόπουλο του παραμυθιού...

Ο Φράντς Σόρενσεν όστόσο από την πρώτη ημέρα έγινε δεκτός στη βίλλα της Γκρέτα Γκάρμπο κι' από τότε δεν τον ξαναείδε κανείς άλλη γυναίκα. Η Γκάρμπο φιλοξένησε τον σκαπανόρο της με βασίλεια μεγαλοπρέπεια. Τό παρεχώρησε μιά δολοφονική πέριχνη της βίλλας της κι' έφεινε μαζί του κάθε νύχτα για μακρινούς περιηγήσεις σ' αραγονιά της Σάντα Μόνικα. Ήταν ερωτευμένη μαζί του. Έκείνος πάλι είχε έρθει στο Χόλλυγουντ για να την παντρευτεί. Η Γκρέτα Γκάρμπο χαμογελούσε βέβαια όταν άκουγε αυτά τα τρελά όνειρα, μιά δεν ήθελαι ποτέ της να τον απογοητεύσει. Τον αγαπούσε με μιά απερίγραπτη τρυφερότητα και δεν τον άφηνε ποτέ να ήθι μόνος του στο Χόλλυγουντ. Τόν είχε φιλιασμένο σαν μάγισσα μέσα στη βίλλα της... Ήταν ή πρώτη φορά που άγαπούσε με τόσο πάθος έναν άνδρα, ότετα από τον θάνατο του πολυαγαπημένου της Μάουρις Στίλνικ, τού μεγάλου σκηνοθέτου που την ανέδειξε. Έφτανε λοιπόν μαζί του έναν όλοκληρο μήνα ευτυχίας, ένα πραγματικό μήνα...

ΟΤΑΝ ΕΣΠΑΖΑΝ ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ...

Ο ΜΑΡΤΥΡΙΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Στο νησί της εξορίας, του μαρτυρίου και του θανάτου. Η κόλασις της 'Αγίας 'Ελένης. Ένας δεσμοφύλακας—θηρίον! Η σκληρότης του Χούδσον Λού. Ο Ναπολέων στο κρεβάτι του πένου. Χωρίς γιατρούς, μακριά απ' τη γλυκεία πατρίδα, κλπ.

ΤΙΣ 15 'Οκτωβρίου 1815, ο Ναπολέων—από τότε με σπασμένα τα φτερά— αποδιώχθηκε από το πραγματικό νησί της 'Αγίας 'Ελένης, στο όποιο τον είχαν εξορίσει οι 'Αγγλοι. 'Ελάττοι σκενοί φίλοι του συνάδεναν στο πένθιμο αυτό ταξίδι τον άνθρωπο που περιέφερε σ' όλη την Εύρωπη τη σημαία της μεγάλης στρατιάς...

Όταν ο Ναπολέων αντίκρισε από μακριά, από το κατώστρωμα του «Βελλεφρόντος», το νησί της εξορίας του, «τόν πιο άπαυτο έρωτα που μπορεί να συλλάξη ή φαντασία του ανθρώπου»,—κατά την περιγραφή ενός συγχρόνου— ένα μαύρο όγκο που προβάλλει μέσα από τη θάλασσα σαν κρεμασμένη στην επιφάνεια της άβυσσου, έσκυψε το κεφάλι του και δεν πήρε να κρατήσει ένα αναστεναγμό...

Προσπαθώντας άραγε ότι το άριόλιζον έβρινο νησί θα γινόταν ό τώπος του; Η μήπως έφραζε με τη σκέπη ότι αυτός, που δεν μπόρε να τον χωρέσει όλόκληρη ή Εύρωπη, ήαν κατεδικασμένος να ήμν σε κείνο τό βραχονήσι; Η θλίψη ήθελαι, όσοιόποτε, είναι ότι ο Χούδσον Λού, στόν οποίο ή 'Αγγλία είχε αναθέσει την επίβλεψη του Ναπολέοντος στην 'Αγία 'Ελένη, έβανε ότι μπορούσε για να πικρήνει τις τελευταίες μέρες τού ένδοξου αικμαλώτου του, 'Ανθρωπος κι' στην αντίληψη ό Λού, τυφλά κολλημένος στο χρώμα των νάμων, θεωρούσε τον Άδερφωρα σαν απόλυτο φιλιασμένο και τού φερόμετο σαν να ήταν κοινός καπνός...

Μιά ή αγριότης τού Λού έξεδηλώθη έντονα από τόν καιρό που ό Ναπολέων άρχισε να παραπονείται ότι δεν αισθάνεται καλά τόν έαυτό του.

Ο Αδερφωρα είχε σιδερένια ήγεια ως τη μέρα που έφτασε στην 'Αγία 'Ελένη. Η μεγάλη και καρασιμής έσωτατέλης του, από νι τόν καπνόν του, έβαναν καλό. Η καίρια όραση τού αματός του ήταν έλαττωμένη κι' οι γιατροί τού συνεδούλευσαν να κινήσει πέντες και να δοίλει πολύ για να πάρει μιά μιά καίρια όραση στο σώμα του.

Από την έποχή όμως που περιορίστηρε στο νησί της εξορίας του, άρχισε να αισθάνεται στες άδυσχίσες. Πρίστησαν τα πόδια του, τόν έβαναν δύναται πονοκέφαλοι, άρχισαν να άρουν τα δόντια του. Ο γιατρός που τόν έλάει, τού έλεγε να κινή μηχανισμός περιπατών, που θα διεκάλιναν την κυκλοφορία τού αίματος. Μιά ό έσπεριφράζε δεν έννοισσε με καμία τρόπο ν' άφήρη τόν αυτοκράτορα να περιηγήται πέρα από την άκτινα που τού έφραζε γύρω από τό σπίτι του!

Η κατάσταση αυτή δάτηξε ως τα 1817, όποτε ό Ναπολέων άρχισε να νοιάζει και δυνητούς πόνους στο στομάχι. Ο γιατρός δεν έλάεισε στην άσχη μιά μιά σημασία στα συμπτώματα αυτά. Στο τέλος, όμως, άναέστησε, όποτε από μιά προσεχτικότερη έλάεισε, να άπολογήσει ότι ό αικμαλώτος του υπέφερε από τό σπράτι.

Η κατάσταση αυτή χρειάζονταν ειδική θεραπεία. Ο Ναπολέων παρακάλεσε τόν Χούδσον Λού να τού έπιτρέψει να φέρη από τη Γαλλία τόν Μάο ό δεσμοφύλαξ άνηθήκε να χορηγήσει τη σχετική άδεια, νομίζοντας πως ό Ναπολέων έσκαπνάνε από άρωστο, για να έρθη ή έσκαπη με άκαδούς τόν από τη Γαλλία και να καταςτρώσουν σκε...

πιο καλός και πώς έζει, ίσως θ' άποφάσιζε να τόν παντρευτεί, άν τόν κατέλα τον ό άποιος τόν «φιέτασε» να έπιστρέψει άμέσως στη Σουηδία... Έκείνος τότε άναγκάστηκε να εγκαταλείψει τό Χόλλυγουντ κι' ή Γκρέτα Γκάρμπο έβινο πάλι μόνη και δυστυχισμένη, όσο καίρια...

Από τότε τό τρομερό σκάνδαλο τών ερώτων της με τόν Σόρενσεν. Στην 'Αμερική άμως γράφτηκαν σχετικώς ή πιο τρομακτικές ότι, άπες, άναι πλάτα, δεν έδωσε καμιά άπάντησι σ' όλες αυτές τις ερωτηματικές διαδοσεις. Έβινο σιωπηλή και μυστηριώδης σαν τόν Σφίγγα, έσπεριφράζε διαρκώς από νευρικές κρίσεις, γιατί, ίσως, έβινο δίχως άλλο, ή Γκρέτα Γκάρμπο είναι νευροσθενής... ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΡΟΖΑΙ

δια αποδράσεως!

Η ήγεια τού Ναπολέοντος πήγαυε πεία όλοένα στο χειρότερο. 'Υστερ' από κάμποσο καιρό, ό 'Αγγλος γιατρός που τόν κατέλα, έλεπε ότι είχε άσπληθή στην πρώτη του διάγνωση, πως ό αικμαλώτος δεν έπασχε από τό σπράτι του, άλλ' από μιά άλλη άρρώστεια θανάτεις μορφής, την όποια δεν μπορούσε να προσδιορίσει.

Πολλοί γιατροί, που περιέγραφαν έκ τών ύστερων την άσθένεια τού Ναπολέοντος, βασίζόμενοι στις πληροφορίες που έδωσαν σ' άπομνημονεύματά τους όλοι όσοι παρακολούθησαν από κοντά τόν αυτοκράτορα στή τελευταία χρόνια της ζωής του, άναφέρουν ότι ή έπιθανάτιος άγονία τού άρχισε τό Νοέμβριο τού 1820 και τελείωσε τό Μάιο τού 1821, με τό θάνατό του.

Στός έφτα αυτούς μήνες, ό Ναπολέων υπέφερε άνεκδήγητα μαρτύρια. Οι πόνοι τού στομάχου του είχαν κατακτήσει άναπόφευκτα και τόν έβαναν πολλές φορές να πέρη καταγής και να σπαταρά ή σάν ψάρι. Τόν έβαναν συχνά έμετοι. Ένας δίχας τού έσκαβε τό στήθος. Δεν μπορούσε πια να φέρη τίποτα, ούτε ν' άντικρύσει τό φώς της ήμέρας ή της λάμπας.

Ζούσε μέσα σ' ένα διαρκές σκοτάδι, δογγώντας από τό πρωί ως τό βράδυ. Οι πατοί άπαυό του, στρατηγοί και εύγενείς που τόν άπολούθησαν από άγάπη στην έξορία του, περπατούσαν ψηλαφώντας μέσ' στο σκοτεινό δωμάτιό του— ένώ έβω ό ήμιος φάτιζε την πλάσι—για να τόν πλησιάσουν στο κρεβάτι του και να τού δάσουν να πη λίγο νερό...

Όταν ό Χούδσον Λού έλεε πως ή κατάστασι τού Ναπολέοντος χειρότερε, άναγκάστηκε να μετακινήσει για τούς τίπους διό άλλους γιατρούς από την 'Αγγλία, άν και κατά βάθος ήταν βέβαιος ότι ή άρρώστεια τού αικμαλώτου του ήταν... προσπληγή!... Μά ούτε και οι καινούργιοι γιατροί δεν μπόρεσαν να καταλάβουν ότι ή άνεξήγητη άσθένεια τού Ναπολέοντος ήταν καρκίνος τού στομάχου, ένας καρκίνος τρομερής μορφής που τού έπασχε τα σπράτια.

Κι' έβιαν στόν αυτοκράτορα διάφορα φάρμακα, άσχετα με την πάθηό του. Μεταξύ τών γιατρών αυτών, προτείνονα θέα κατέλανε τα... δραστηριότατα καθάρτικά. Και τό άποτελεσμα ήταν να έπιδεινωθή ή κατάσταση τού Ναπολέοντος.

Από τις άρχες τού 'Απριλίου 1821, ό πνετός δεν άφαιρε διόλου τόν αυτοκράτορα. Και, μέσα στο παράλλημα τού, ό έτοιμοθάνατος Ναπολέων έβλεπε τη σημαία της μεγάλης στρατιάς να περιφέρεται και πάλι στην Εύρωπη, κρήνη και θριαμβευτική και λαύση κοντά τού τού καυό του, τό διάδοχό του, τόν δούκα τού Ριζόταιν— τόν τραγικό 'Αετίδα— για να τόν φάει και να τού δώσει την πατρίδα τού νήσι. Άκόμη έβλεπε στο άμερό τού όράματα ιερακόσια, τρομακτικές φαντασμαγορίες.

Τό κακό προσήρθε. Σιγά-σιγά ή άσπληση τού Ναπολέοντος άρχισε να γίνεται δυσκολότερη. Και την νύχτα της 4ης πρὸς τήν 5ην Μαΐου, ό αυτοκράτορας, αφού συνήλθε από μιά λαποθυμία, ψιθύρισε:

—Γαλλία!... Στρατιά!... Αλλά ήσαν τα τελευταία τού λόγια.

Τά μίτια του πήγαν κινάνατα έκφρασι. Τό χέλι σαγόνι τού έπέσε. Η έπιθανάτιος άγονία τού υπήκε στην τελευταία φάση της... Τό πρωί της 5ης Μαΐου 1821, στις 5 και 49' άκριβώς, ό άγαπώμετος πεία Ναπολέων έβανε ένα τελευταίο μορμασμό. Τά χέλια τού έβγαλιναν άφρό. Τά μίτια τού άνοίξαν—και έβιαν όδάνοντα.

Ο Μέγας Ναπολέων δεν ζούσε πια. Και όταν οι γιατροί τελεσίαν με τόν πνετός τούς τό στομάχι του και τό έβαν καπνάνω, όπτο: φαντασμένο από τόν καρκίνο, πού τοπονημένο από την άσθένεια, τότε μόνον μπόρεσαν να καταλάβουν από τί είδους άσθένεια πέθανε ό πολιορκισμένος αυτοκράτορας!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Η έλλάδες μοιάζουν με τιά μυθιστορήματα. Λίγη πθανάτης, λίγη πραγματικότητας, είναι άρεκή να τις δημιουργήσουν. (Βοσπόρος)

—Η άμάθεια είναι πιο άδωξη από την κακία. (Μπαλζάκ)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

"Ενας μεσόκοπος ΠΡΙΓ-
ΚΗΣΑΣ.

ΕΛΣΑ, μία νέα κι ω-
μορφη πριγκηπέσσα.
ΡΟΖΕ, ένας νεαρός α-
κόλουθος.

(Σ' ένα μεσαιωνι-
κό πύργο. Η Έλσα
κάθεται σε μία θρυί-
τη ομορφοκαλιμέ-
ρη πολυθρόνα κι ο
Ροζέ σ' ένα μαξιλά-
ρι, μπρος στα πόδια
της).

ΡΟΖΕ.— Λοιπόν, τί θέλεις να σ' διαβάσω σήμερα, πριγκηπέ-
σα μου; Θέλετε να σ' διαβάσω μερικές σελίδες από το μυθιστόρημα
της Τζωλντς, ή μήπως προτιμάτε να σ' απαγγέλω κανένα ποίημα
του Ρονσώ;

ΕΛΣΑ.— Δεν θέλω να μου διαβάσεις τίποτε, ούτε να μου π'ες
ξένα λόγια, σήμερα. Θέλω να μου π'ες δικά σου λόγια, Ροζέ... Ναί!
Θέλω να μου π'ες λόγια που θα βγαίνουν από την καρδιά σου.

ΡΟΖΕ.— 'Η καρδιά μου δεν έχει να σ' πη τίποτα, πριγκηπέ-
σα μου.

ΕΛΣΑ.— Κι' όμως... Την άνοιξη να μου μιλή, τόσον καιρό
τόρας...

ΡΟΖΕ, (με άηχονα). — 'Αλήθεια; Μα όχι... Δεν είνε δυνατόν...
Κάνετε λάθος, πριγκηπέσσα μου. 'Η καρδιά μου δεν π'ες λέει
τίποτα... Τίποτα...

ΕΛΣΑ.— Μου λέει τόσα πολλά. Και θέλω σήμερα να μου μιλή-
σουν και τα χείλη σου.

ΡΟΖΕ.— Μά... Δεν έχω να σ' πω τίποτα... Τίποτα...

ΕΛΣΑ.— Έλα λοιπόν, Ροζέ... Πες μου πώς είμαι ομορφη και
πώς μ' αγαπάς...

ΡΟΖΕ, (παράγμένος). — Κυρία μου...

ΕΛΣΑ.— Πες μου, Ροζέ, πώς μου πώς τρελλανόσω για τα μά-
τια μου, και πώς λαχταράς τα χείλη μου...

ΡΟΖΕ.— Θέω μου...

ΕΛΣΑ.— 'Αφ'ησε τις ύποκρισιες, Ρο-
ζέ. 'Αφ'ησε ήσυχο τον Θεό... Πες μου
ότι τόσον καιρό τώρα κρύβεις μέσα στην
καρδιά σου... Πες μου πώς μ' αγαπάς...

ΡΟΖΕ.— Δεν σ' αγαπώ καθόλου,
δυστυχώς μου. Δεν τρελλανόσω καθόλου
για τα μάτια σας. Δεν λαχταρώ το στόμα
σας...

ΕΛΣΑ.— Έλα, Ροζέ... Πες την α-
λήθεια. Πες πώς δεν είδες ώραώτερα μά-
τια και χείλη από τα δικά μου. Πες πώς
ποθείς τρελλά να τα φιλήσεις...

ΡΟΖΕ.— "Οχι, όχι! Ποτέ, πριγκη-
πέσσα μου.

ΕΛΣΑ.— Πες το, Ροζέ... 'Αφού το συλ-
λογίζεσαι κι' αφού το νοιώθεις, γιατί δεν
το λες;

ΡΟΖΕ.— Δεν το συλλογίζομαι και δεν
το έννοωσα ποτέ.

ΕΛΣΑ.— Ψεύδι!... Κι' αυτήν την
στιγμή, τρέμεις από τον πόθο σου για
μένα.

ΡΟΖΕ.— "Οχι, όχι! Δεν τρέμω καθόλου
γι' αυτό, Μ' έτάραξαν τα λόγια σας,
πριγκηπέσσα μου. 'Αν σ' άκουγε ο πρίγ-
κπας να μιλάτε έτσι...

ΕΛΣΑ.— 'Ο πρίγκπας!... Αυτός τώρα θα γιεντιά στην Αιλή
του Βασίλειος μ' άλλες γυναίκες. 'Εμένα μ' έχει κλεισμένη ο ξηλιά-
ρης μέσα σ' αυτόν τον πύργο, σ' αν σ' αλλάξει, σ' αν αμείωσει. Βέβαια,
δεν πρέπει να παραιτηθώ. Μ' έχει στολισμένη με πολύτιμα φορέ-
ματα και με διαμάντια. Μου έχει τόσους υπηρέτες γύρω μου, και σ' τα
πόδια μου ένα όμορφο νεαρό ακόλουθο σ' έδωκε γύρω μου, και σ' τα
δρόσκωσι κοντά μου, Ροζέ... 'Ο πρίγκπας σ' έδωκε για ακόλου-
θό μου, γιατί είσαι γυνή του ξαδελφού του και γιατί είσαι πολύ νεα-
ρός ακόλουθός μου... 'Ακόλουθος. Μα δεν άντελήφθη άκόλουθός σου
παιδί τόσο καιρό και πώς μπορείς να μ' αγαπήσεις τρελλά, παθη-
τικά, όπως μ' αγαπάς...

ΡΟΖΕ, (παθητικά). — "Οχι, όχι! Δεν σ' αγαπώ, πριγκηπέσσα
μου. Δεν σ' αγαπώ...

ΕΛΣΑ.— Με πόσο πόθος μου λες: «Δεν σ' αγαπώ». Είλε, σ' αν
να μου λες: «Σ' αγαπώ». Πες μου, πώς μου, λοιπόν, πώς δεν μ'
αγαπάς, Ροζέ.

ΡΟΖΕ, (άκόμα παθητικότερα). — Δεν σ' αγαπώ καθόλου, κα-
θόλου...

ΕΛΣΑ, (χαμογελώντας). — Πες μου πώς δεν σου άρέσουν κα-
θόλου τα μάτια μου και τα χείλη μου...

ΡΟΖΕ, (κιντώντας με λατρεία την πριγκηπέσσα). —
Ναί, δεν με συγκινούν καθόλου τα μάτια σας και τα χείλη σας.

ΕΛΣΑ.— Δεν είνε καθόλου όρνια, δεν είν' έτσι;

ΡΟΖΕ.— Δεν είνε καθόλου όρνια...

ΕΛΣΑ, Τα μισείς;...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ!...

Ποτέ...

ΕΛΣΑ.— Με μισείς όλη, δεν είνε έτσι; Μ' αποστρέφεται,
(Πέφτει στην αγκαλιά του).

ΡΟΖΕ, (σφιγγώντας την με λατρεία). — Έτσι...

ΕΛΣΑ.— Γελώσα πρώτα με την αγάπη σου... Τώρα όμως
αγαπώ κι' εγώ... 'Αγαπώ τ' άρνά σου νεάτα, την φλογερή
σου... Είσαι το μόνο λαμπρό άστέρκι που φέγγει μέσα στη νύχτα
του μοναξιάς μου... Πόσο ήθελα να πεθάνω μέσα στην αγκαλιά σου
γαμπριέ μου...

(Μπαίνει έξω από μέσα ο πρίγκπας. Βλέπει τον Ροζέ να
την Έλσα αγκαλιασμένους και μένει για μερικές στιγμές άρ-
τος κι' ασάλευτος).

ΕΛΣΑ.— "Ω, να πάθαινα τώρα...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣΑΣ. Θά πεθάνω!

(Η Έλσα τρομαγμένη φεύγει από την αγκαλιά του Ροζέ.)

ΕΛΣΑ.— Να πεθάνω να... Σκότωσε έμένα... Έγώ φταίω.
Μόνο εγώ...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣΑΣ.— Φοβάσαι μήπως σκοτώσω τον άγαπώ-
μενο σου;

ΕΛΣΑ.— Δεν φταίει αυτός. Έγώ τον προκάλεσα... Αυτός έ-
να άπειρο παιδί. Έγώ τον παρότρυνα...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣΑΣ.— 'Ακόμα χα-
μώ... Είσαι μία τρομερή γυναίκα, και
πώς σ' ένάμωζα μ' αν άγα...

ΕΛΣΑ.— Γιατί μ' άρέινεις μόνον; Για-
τί με είχες κλεισμένη μόνη εδώ μέσα
ένα όμορφο παιδάκι;

(Ο πρίγκπας βγαίνει ένα χεράκι
από την ζώνη του).

ΡΟΖΕ, (ρίχνεται μπροστά στην Έλ-
σα).— Μην την σκοτώσετε... Σκότωσε
έμένα καλύτερα...

ΕΛΣΑ.— "Οχι, όχι! Μή σκοτώσεις
αυτό το παιδί...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣΑΣ.— Θά σκοτώσω
αυτόν, για να σ' τιμωρήσω σκληρότερα.
(Χαίλαει κατάκαρδα τον Ροζέ, με το
χειράκι του. Ο νεαρός ακόλουθος πέφτει
σπαράζοντας κάτω).

ΕΛΣΑ.— Άχ, γιατί, γιατί να
σκοτώσεις; Σκότωσέ με κι' έμένα τώρα...

ΡΟΖΕ, (ψυχροπαλόντας). — Έτσι...

ΕΛΣΑ, (περνώντας έπάνω στην Ρο-
ζέ). — Ροζέ!... Αγάπη μου...

Ο ΠΡΙΓΚΗΣΑΣ.— Έτσι... Δεν θέ-
λω ποτέ πια να σ' αγκαλιάσω και να σ' έ-
λίσσω... Θά είνε σέ λίγο ένα πτώμα
στο άσφάλμετο πτώμα...

ΕΛΣΑ, (σ' αν πρελλή). — Ροζέ!... Άχ!... Τα μάτια σου θάμω-
ρες μου πώς μ' αγαπάς... Δεν μου το είχες πη άκόμα... Πες μου
μια φορά ταίριαχιστον, πριν πεθάνεις... Πες μου το!

ΡΟΖΕ, (με φωνή σβυσμένη). — Σ' αγαπώ!

ΕΛΣΑ, 'Α, έτσι!... (Αποσπ' από το στήθος του Ροζέ το
χειράκι, και πριν προφτάσει να την εμποδίση ο πρίγκπας, το
επιτίθεται στην καρδιά της. Πέφτει έπάνω στην Ροζέ). Αγάπη
μου... Πεθαίνουμε μαζί... Τί εντύχη!

Ο ΠΡΙΓΚΗΣΑΣ.— 'Α, πόσο περισσότερο ζήλεις τώρα!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΛΕΞΙΑ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Πρώ της έκτενσεως της τυπογραφίας, τόσο πολύτιμα ήσαν τα
χειρόγραφα βιβλία, όστε έπολιόντο διά συμβολαίων, τον άποστον
δού ήσαν λεπτομερέστατοι σ' αν έπρόκειτο περί άγοραπωλείας.

'Αναφέρεται σχετικώς, ότι ο 'Αντώνιος ο έκ Πολέμειου, ο γρ-
ματέας του 'Αλφρόνσου της 'Αραγωνίας, έπολιόνη το πολυέλεστο
σπίτι του για να γίνη κάτοχος ενός χειρογράφου βιβλίου του Πτω-
λίδου.

ΡΟΖΕ.— Να...
μισώ... Σ' αν μισώ
ή, δη...

ΕΛΣΑ, (ρίχν-
τας έπάνω του).—
Με μισείς όλη, δε-
ν ήθελες ποτέ να
φιλήσεις... Δεν ήθε-
λες ποτέ να φιλή-
σες το στόμα μου...
είνε έτσι; Ποτέ;
(Τον φιλεί στα χεί-
λη).

ΡΟΖΕ, (φιλώντας
την παράφορα).—

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΠΑΥΤΟΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΕΛΟΣ πάντων!... "Υστερα από χρόνια ύ-
πηρεσίας στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

Κανείς δεν τον χώνευε, γιατί ήσαν ο πύ-
λοντος στο στρατό, τον κάνανε άνθητα-
σπιστή. Φορούσε πια σπαθί και στολή άξι-
ωματικού ο κύριος 'Απαυτός. Οι στρατιώ-
τες τον λέγανε 'Απαυτός, γιατί το 'Απαυ-
τός ήσαν φωνητόνι στο στόμα του.

— Έ, σ' άπαντέ!... Πρόσεξε μη σ' βά-
λω στο άπαντό!...

—Θά τοὺς πιάσω σκαποὺς, ἔλεγε, ποὺ θὰ μοῦ πᾶνε!
Καὶ κάθε θράδι πρὶν νὰ κλειδῶσῃ τὸ πειθαρχεῖο, τοὺς ἔφαχνε καὶ
τοὺς δυο, γδύνοντάς τοὺς ταῖσους, σκάλιζε τὶς γωνίες καὶ τὶς τρύ-
πες τοῦ πειθαρχείου γιὰ νάβῃ τὰ τοιγάρια ποὺ κατορθώνανε οἱ δυο
αὐτοὶ τετραπέρατοι νὰ προσηλωθῶνται, παρὰ τὶς αὐστηρότητας ἀπα-
γορεύσεις καὶ τὸν ἔλεγχον ποὺ γίνονταν γι' αὐτὸ τὸ λόγο.

Ποτέ ὅμως δὲν βόηκε τίποτε ἀπάνω τους. "Όταν ὅμως τοὺς κλεί-
δωνε κι' ἔφραγε, δὲν περνοῦσαν πέντε λεπτά τῆς ὥρας κι' οἱ δυο
κατεργαροὶ κοπνίζανε ἀρσιμανίως τὸ τοιγάρια τους.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΚΟΥΜΠΗΣΤΕ σε μένα, είπε η Μαρία Στουάρτ, σπρωχνοντας το μικρό, γλυκό κεφάλι του νεαρού βασιλέως απάνω στον ώμο της.

— Η ψυχή μου ανήκει στο Θεό κι' η καρδιά μου σε σένα, Μαρία! 'Αλλοίμονο, αλλοίμονο!... Να πεθάνω τόσο νέος, δεκαεφτά μόλις χρόνων! Ψυχή μου ο έτοιμοθάνατος.

— Όχι, όχι, δεν θα πεθάνετε! Δεν έχω να κάνω κανένα κακό στο Θεό για να μās τιμωρήσει τόσο σκληρά!...

— Μην κλαίς, Μαρία... ψυχρούσε ο βασιλεύς. Θα συναντηθούμε εκεί ψηλά. Λιπάναι μόνο που φεύγω απ' τον κόσμο αυτό, γιατί χάνω δόξα... 'Αν σ' έπαιρνα μαζί μου, θα ήμουν ευτυχής γιατί πεθαίνο... Τό ταξείδι τ' ουρανού είναι πιο όμοιο κι' απ' αυτό ανάμεσα τ' ουρανού της 'Ιταλίας... Κι' έπειτα μου φαίνεται, τώρα που θα φύγω εγώ, δεν θα νιώσω πως είπα σ' αυτόν τον κόσμο καμιά χαρά. Οι άλλοι θα σε κάνουν να υποφέρει, θα μείνεις διωκόμενη και θα σε σκοτώσουν, λατρευτή μου ψυχή!... Αυτό με θλίβει περισσότερο κι' απ' το θάνατό μου.

— Έξυπνημένος ο βασιλιάς ξαναγύρισε στο προσκεφάλι του και θυσίστηκε σε μια πένθημη σιωπή.

— Μα δεν θα πεθάνετε, δεν θα πεθάνετε, Μεγαλειότηα! φώναξε η Μαρία Στουάρτ. 'Ακούστε με: έχω μια μεγάλη έλπιδα.

— Τι θέλετε να πείτε; τη δέχθηκε πλησιάζοντας ξαφνισμένη η βασίλισσα.

— Ναι, απάντησε η Μαρία Στουάρτ. 'Ο βασιλεύς μπορεί ακόμα να σωθεί και θα σωθεί! Κάτι μου λέει μέσα μου ότι όλοι αυτοί οι γιγαίροι που τον περιστοιχίζουν και τον βασανίζουν είναι άμαθεϊς και τυφλοί. Μα υπάρχει ένας γιγαίρος μεγάλος, σοφός και φημισμένος, ο οποίος έσωσε τη ζωή του θεού μου στο Καλά...

— 'Ο 'Αμβρόσιος Παρέ; τη δέχθηκε ο καρδινάλιος.

— Ναι, ο 'Αμβρόσιος Παρέ. 'Ο έλθει τον λένε ότι στον άνθρωπο αυτό δεν πρέπει να εμπιστευθούμε τη ζωή του βασιλέως, γιατί είναι αβυσσός...

— Αυτό είναι βέβαιο, είπε περιφρονητικά η Αικατερίνη.

— Ε, λοιπόν, φώναξε αποφασιστικά η Μαρία Στουάρτ, εγώ του την εμπιστευόμαι! Ένας μεγαλόφυος δεν μπορεί να είναι προδότης.

— Όταν είναι καλός, καλός, είναι και καλός.

— Μα, είπε ο καρδινάλιος, ο αδελφός μου σκέφτηκε από μέρες τον 'Αμβρόσιο Παρέ. Έστειλε ανθρώπους του να τον δουλοπαιδεύσουν.

— Και ποιός του έστειλε; ρώτησε η Μαρία Στουάρτ. 'Ανθρώπους που είναι ίσως έλθροι του... Μα εγώ του έστειλα έναν άνθρωπο σίγουρο κι' είμαι βέβαιη πως θα τον πείσει γρήγορα...

— Χρειάζεται καιρό για να γυρίσει στο Παρίσι, είπε η Αικατερίνη.

— Θα δροσιστεί τώρα στο δρόμο, θα έχει φτάσει ίσως, τη δέχθηκε η νεαρά βασίλισσα. 'Ο φίλος για τον όποιο σάς μίλησα, μου υποσχέθηκε να τον φέρει σήμερα καλώς...

— Και ποιός είναι λοιπόν επιτέλους αυτός ο φίλος; ρώτησε η Αικατερίνη των Μεδίκων.

— 'Ο κόμης Γαβριήλ ντε Μονγκομερού! κυρία.

— Πριν η Αικατερίνη προφτάσει να ξεφωνήσει, η Νταγιέλ, η πρώτη ακόλουθος της Μαρίας Στουάρτ, μπήκε μέσα και είπε στην κυρία της:

— Μεγαλειότηα, ο κόμης Γαβριήλ ντε Μονγκομερού περιμένει έξω διαταγές σας!

— 'Ω! άς έλθει! 'Ας έλθει άμέσως! φώναξε ζορπά η Μαρία.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΛΠΙΔΑ

— Μια στιγμή! είπε τότε ψυχρά και ξοβά η Αικατερίνη των Μεδίκων. Για να μην, μεγαλειότηα, ο άνθρωπος αυτός έδω, περιμένετε τολάχιστον να δω εγώ έξω. 'Αν άρσει σ' εμάς να εμπιστευθούμε τη ζωή του βασιλέως σ' αυτόν που εκάλεσε τον πατέρα του, σε μένα δεν άρσει καθόλου να ξαναείδω και ν' άκούσω το φρονέο του στήθου μου, Διαμαρτυρόμαι λοιπόν εναντίον...

Η ΣΠΑΝΙΩΛΑ

('Εργον του Κονσάκ)

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

ον της παρουσίας του έδω και άποσύρομαι.

Και βγήκε πράγματι έξω, χωρίς να φιλήσει σάν μητέρα, και να κατάρξει την έτοιμοθάνατο γυναικά της.

— Έπειτα από μια στιγμή, ο Γαβριήλ, δδρηγμένος από τη ζωή, μπήκε μέσα. Γονάτισε και φίλησε το χέρι που του έδωσε βασίλισσα κι' έκανε μια βαθιά έπιδείση στον καρδινάλιο.

— Ε λοιπόν; τον ρώτησε η Μαρία Στουάρτ, άπάντησε.

— 'Ω! Είχαριστώ! Είχαριστώ, πιστέ φίλε! φώναξε η βασίλισσα.

— 'Ωστε ο βασιλεύς είναι πιο άσχημα, μεγαλειότηα; ρώτησε σιγανή φωνή ο Γαβριήλ, άρχοντας εν' άνησχο θάλασσα στο καβάτι, όπου ο Φραγκίσκος Η γονάτισε άπάντησε κι' άπάντησε.

— 'Αλλοίμονο!... Ναι!... άπάντησε η βασίλισσα. Και δεν μόνον τε; Διορακτικότερα πολύ να πείσετε τον 'Αμβρόσιο Παρέ γρήγορα.

— Όχι, μεγαλειότηα, άπάντησε ο Γαβριήλ. Και όλοι, άπάντησε μένει από το δόξα της Γαβ, είχαν κάνει το ίδιο διάγραμμα πριν κι' εμένα, μια με τέτοιον τρόπο, όπως μου είπε ο ίδιος, ώστε να προλέσουν την άρνησή του. 'Απαιτούσαν εκ των προτέρων να έρχη με το κεφάλι του και την τιμή του, ότι θα έσωσε το βασιλείο, πως να τον έξη δη καν... Δεν του έβαρην, μάλιστα, ότι έπειδή έλεγε μαρτυρούμενος, τον θεωρούσαν ύποπτο... Γι' αυτό και κείνος, με γάλη τον λήπη, άναγκάστηκε ν' άρνηθί.

— Τέλος πάντων! τον δέχθηκε η Μαρία Στουάρτ. Έσας ο 'Αμβρόσιος Παρέ σάς άκούλουθη;...

— Με άκούλουθη άμέσως.

— Και είναι έδω!

— Ναι, και περιμένει, μεγαλειότηα, την άδειά σας για να πει μέσα!

— 'Ω! άς έλθει! 'Ας έλθει άμέσως! φώναξε η Μαρία Στουάρτ.

— 'Ο Γαβριήλ, πήρε μια στιγμή ως την πόρτα απ' την όποια έλθι και ξαναγύρισε άκούλουθόμενος από τον 'Αμβρόσιο Παρέ.

Κρημμένη πίσω από την πόρτα η Αικατερίνη των Μεδίκων, περιμένει με τη μεγαλειότητα της προσοχή του κόσμου.

— 'Η Μαρία Στουάρτ έτρεξε προς συνάντησή του μεγάλου γαμφογού. Τον έπαισε απ' το χέρι και τον ώδηγησε η ίδια ως το καβάτι που προσκεφάλι της άσθενούς.

— Εύχαριστώ, μαίτη, που ήρθατε, του έλεγε καθώς έδίδε. Τι πολυγύλα στο ζήλο σας, όπως υπολογίζω τώρα στην έπιστημη σας. Έλατε στο καρέβατι του βασιλέως... Έλάτε γρήγορα...

— Έπειτα από μια στιγμή ο Παρέ βρισκόταν πλάι στο καρέβατι όπου ο Φραγκίσκος Η, κυριεύς, έβλεπε κανείς, από τον πόνο, δεν είχε πια τη δύναμη ούτε ν' άναστενάξει.

— 'Ο μεγάλος χειρουργός στήριξε με σιγανή όρση, κατάρχοντας το κατώ κι' άδυνατισμένο του προσώπου που είχε χαράξει βαθιά η όδυν.

— Έπειτα έβαρνε πάνω απ' το βασιλεί, που γι' αυτόν, τη στιγμή εκείνη, δεν ήταν παρά ένας άσθενής, κι' άρχισε να εξετάζει το άπόστημα του δεξιού ποταμού με χέρι ανάλωτο και έπαιζε.

— 'Ο βασιλεύς, νοιώθοντας άσθενέστερα μέσα στη μεγάλη του δίψα την παρηγοία γιγαίρου κοντά του, τον άρνε να τον έξετάζει, χωρίς ν' άνοιξη καν τα δαμάνα του ύδραρα.

— 'Ω! ύποφρο! ψήφισε μόνο με σιγή άδύναμη. 'Υποφρο! Δεν μπορεί, λοιπόν, να μ' άνακουφίσετε...

Τό φως ήταν λίγο μακριά απ' τη καρέβατι κι' ο 'Αμβρόσιος έτρεξε στο Γαβριήλ να το φέρει κοντινότερα. Μα η Μαρία Στουάρτ έτρεξε πριν απ' το Γαβριήλ και φώτισε μόνη της το καρέβατι, ενώ έξετάζε με άπέραντη προσοχή την έδρα του κακού.

Αυτή η άρνηση και λεπτομερής έρευνας έκίνησε δέκα λεπτά περσιον, έπαισε, ο 'Αμβρόσιος Παρέ σπρωχνοντας οσοδαφς και άπορηγμένος απ' τις σφίξεις του, κι' άρχισε να ξαναπεί το παραέτασμα του καρέβατι.

— 'Η Μαρία Στουάρτ, πλημμυρισμένη από ταραχή, δεν τολμούσε να τον αψηγή τίποτε από φόβο μήπως ταραχτεί οι σκέψεις του. Μα παρακαλούσαν την έρευνα του προσώπου του, με άρνηση. Τι θα έλεγε τώρα; Τι θα της άναυωνε...

— 'Ο έλθεις χειρουργός ρώτησε τίποτα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

— 'Αν έλθεις, ρώτησε η βασίλισσα.

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΝ ΨΕΥΤΙΑ

Η «ζώνη της αλήθειας» στη γυναίκα. Τα περίεργα πειράματα του Ρώσου ψυχολόγου Β. Όρλφ. Πώς προδίδεται η ψυχή όταν λένε ψέματα. Η παράξενη ιδιότητα της «σκολομίνης». Ένα ναρκωτικό που αφίνει άδεια τη μνήμη. Ο «πνευμοκαρδιοφυμμογράφος» του Αμερικανού καθηγητή Βόλλμερ, κλπ. κλπ.

τέτοιες ιδέες που φαίνεται σαν χιμαέρα...

Έλατε λοιπόν να ρίξουμε μία ματιά στις διάφορες μεθόδους που έχουν δοθεί ως τώρα οι επιστήμονες, για να μπορούν ν' ανακαλύψουν πότε ένας άνθρωπος μάς λέει ψέματα.

Ένας Ρώσος ψυχολόγος, παραδείγματός χάριν, που ζει σήμερα στο Παρίσι, ο περίφημος δάκτωρ Βόρος Όρλφ, μάς δεικνύει ότι ένας προσεκτικός παρατηρητής μπορεί σχεδόν πάντοτε να καταλάβει αν ο συνομιλητής του λέει αλήθεια ή ψέματα. Ο άνθρωπος, έφηγε ο Ρώσος επιστήμονας, είναι ένας πολύ καλός ήθοισ. Προδίδει τα ειδικά όταν ψεύδεται, από την έκφραση του προσώπου του, από το βλέμμα του κ' από τον τόνο της φωνής του. Δεν συμβαίνει ωστόσο το ίδιο και με τη γυναίκα. Η γυναίκα είναι γεννημένη ήθοισ! Καταφέρνει πάντα με μία αφάνταστη ευκολία να παίζει με μεγάλη τέχνη όποιο ρόλο θέλει και με τόσο φυσικότητα, μάλιστα, ώστε ξεγελάει διαρκώς όχι μόνο τους άνδρες, αλλά κ' αυτές ακόμη τις δούλοίς της!...

Δεν υπάσχει, λοιπόν, κανένας τρόπος για να «πιάσουμε» τη γυναίκα, όταν λέει ψέματα;

Ο δάκτωρ Όρλφ μάς συμβουλεύει να μη απελιζόμαστε. Έχει άμερως στη ζωή του στην ανακάλυψη μίας τέτοιας μεθόδου κ' είναι εύκολη που μπορεί σήμερα να παρουσιάζει στον κόσμο το αποτέλεσμα των των πειραμάτων του. Έχει δοθεί δηλαδή το μυστικό της γυναικείας ψευτιάς. Αυτό το μυστικό βρίσκεται στη μέση του στήθους των γυναικών. Εκεί είναι η «ζώνη της αλήθειας» ή «ζώνη της ψευτιάς». Όταν λέει ψέματα μία γυναίκα, η επιδερμίδα της σ' αυτό το μέρος κοκκινίζει αδιάφορα σχεδόν για τους άλλους, αρκετά όμως φανερά για έναν εξασκημένο παρατηρητή που αντιλαμβάνεται ανέτως το αποκλειστικό κοκκίνισμα. Μπορεί το μάγουλο της γυναίκας που λέει ψέματα να μη κοκκινίζει, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές, μά είναι αδύνατον να μη κοκκινίσει λιγάκι η «ζώνη της αλήθειας» στη μέση του στήθους της.

Ο δάκτωρ Όρλφ μάς εξηγεί σχετικά, ότι υπάρχει ένας τόσο στενός δεσμός μεταξύ του πνεύματος και του σώματος, ώστε η εσωτερική ταραχή που προκαλείται αναπόφευκτα από το ψέμα, επιταχύνει πάντα την κυκλοφορία και φέρνει έρως στην επιδερμίδα. Αυτό λοιπόν να άγρευα που βρίσκονται στο μέρος που είναι η «ζώνη της αλήθειας», έχουμε μία τόσο μεγάλη ευκαιρία, ώστε καταφέρνουν για μία στιγμή την επιδερμίδα και προδίδουν άβυσσος τη γυναίκα που λέει ψέματα!...

Ο Ρώσος ψυχολόγος έχει κάνει σχετικά αναρίθμητα πειράματα και πάλι καταλήγει στο συμπέρασμα που αναφέραμε, στην περίπτωση «ζώνης της αλήθειας», που κάνει όλες οι γυναίκες να ξέρονται ανεπαίσθητες ως ενάντιοι στο στήθος τους, όταν μιλούν, είτε δοξάζουν άλλες πραγματικές μεθόδους, όπως η «σκολομίνη». Αν η συνομιλήτρια σας ετοιμάζεται ν' απαντήσει μ' ένα ψέμα σε μια ερώτησή σας, θα επανέλθει άσυναίσθητα στην ερώτησή που της κάνατε!...

Αλλά! Ας μη αδικούμε το «κόραϊον» φύλον!... Δεν λένε ψέματα μόνο οι

1) Η «ζώνη της αλήθειας» στο γυναικείο στήθος. 2) Το ηλεκτρικό μηχάνημα που προδίδει τους ψευδομένους.

γυναίκες. Λένε κ' οι άνδρες, κ' όταν φυσικά πρόκειται περί των ματιών, οι άνθρωποι αυτοί δεν προδίδονται και τόσο εύκολα. Οι άνδρες όμως δεν υπάσχει η «ζώνη της αλήθειας» στο στήθος. Αρκετά λοιπόν μία άλλη μέθοδος και, μία την άλλη, οι επιστήμονες έχουν κάνει μεγάλες προόδους σ' αυτό το ζήτημα, και δεν έχουν μόνο μία μέθοδο, αλλά αναρίθμητες!

Πρώτα απ' όλα υπάρχει η περίπτωση «σκολομίνης», ο φάρμακός της αλήθειας, όπως την λένε οι αστυνομικοί. Η «σκολομίνη» είναι ένα ναρκωτικό που προκαλεί μία γενική αναισθησία και που όταν δίνεται, αφίνει τη μνήμη. Η περίπτωση της αναισθησίας της αναισθησίας από τον Αμερικανό δάκτωρ Μόρενι, χειρουργό σ' ένα νοσοκομείο του Τέξας. Ο δάκτωρ Μόρενις μία ημέρα, την ώρα που έκανε μία έγχυση σ' έναν άρρωστο τον οποίο είχε αναθεωρήσει, «σκολομίνη», ούτως και μία νοσοκόμα που τον βοηθούσε. Μετέπειτα κανείς τώρα την κατάληξε, όταν άκουσε τον άρρωστο του άπαντάς την για τη νοσοκόμα. Ο Αμερικανός χειρουργός σ' αυτό κ' αυτή την περίπτωση ανακάλυψε άρχισε να ρωτάει τον άρρωστο του άρρωστο, που ήταν διθυμβισμένος σ' έναν βαθύ λήθαργο, λόγω παράφραση ιδιότητας φρέσκος και δεν άφησε να τον άκουσε του φανερόν του ένα πράγμα ένα θα το άκουσε μουσική της ψυχής του, πράγμα το οποίο δεν θα έκανε ποτέ, αν δεν δροσίσαν τον επιδερμίδα της «σκολομίνης»!...

Ο δάκτωρ Μόρενις, τότε, έκανε μία μακροσκελή έκθεση στην αστυνομία για τις καταπληκτικές ιδιότητες αυτού του περιγρηγορικού, κ' άρχισε από εκείνη τη στιγμή να πειραματίζεται σ' πολλούς ανθρώπους, καταλήγοντας πάντα στο ίδιο αποτέλεσμα. Όλοι οι άνθρωποι, ύστερα από μία ένεση «σκολομίνης», απαντούν σαν υπνωτισμένοι στις ερωτήσεις του και του έρευνήσαν άμεσως λεπτομέρειες της ιδιότητάς τους ζωής, τις οποίες ο Αμερικανός χειρουργός εξασφάλιζε άρκετα ως αληθινές.

Αυτός ο «κόρος της αλήθειας» προκαλεί βλάβη των δοντιών των αστυνομικών, αλλά συγχρόνως τους έκανε και να λησθούν τα ταξίδια, γιατί δεν μπορούσαν να τον μεταχειριστούν κατά την άσκηση των κακοποιών, όπως άρκετως δεν τους επιτρέπεται να τον υπνωτίζουν. Αν η «σκολομίνη» είχε μία πραγματική εφαρμογή, έργο της ανακρίσεως δεν θα παρουσιάζε πια καμία δυσκολία. Εγκληματίες που κατορθώνουν να δροσίζουν το αβλήτο και να γλυτώνουν από τη δικαιοσύνη, θα έμοιλογοσαν καθαρά και έσπευδαν να ξεφύγουν τους κ' έτσι θα ήταν περτωτοί και οι μάγκες κ' οι πολιτικοί διαδραστές που καταλήγουν πολλές φορές στην... ασι τους! Ο υπνωτισμός λοιπόν και η «σκολομίνη» είναι δύο μεγάλα δόξα κατά των κακοποιών, τα οποία όμως μέχρι της στιγμής παραμένουν άχρηστα, γιατί η άσκηση τους διστάζει να πιστέψει στις άσπιλές των... κομμομένων!

Ποιές άλλες μεθόδους υπάρχουν στην ανακάλυψη της αλήθειας; Υπάρχουν ακόμη και δύο έστιες μηχανήματα, που χρησιμοποιούνται, για να ανιχνεύουν τους κακοποιούς ή ψευδείς και θα είναι οι «επόμενες» οι δει των αστυνομικών.

Η πρώτη απ' αυτές τις μηχανές είναι το όργανο που φέρει ένα μικρό καλώδιο με το οποίο ο Γερμανός δάκτωρ Βόλλμερ, στηρίζοντας στο ενεργητικό της αντιστάσεως της επιδερμίδας στο ηλεκτρικό ρεύμα. Από το πείραμα λοιπόν που έκανε ανακάλυψε ένας από τους σπουδαιότερους ψευδομένους αυτής της άκαταστασίας των ανθρώπων που δοκιμάζει ο δάκτωρ από τη μία ή την άλλη αία. Όταν όμως είμαστε ταράμενοι ή έσπευδουμε ελέγχει την αλήθεια, τότε το σώμα μας γίνεται καλός αγωγός. Με βάση λοιπόν αυτή τη θεωρία, ο δάκτωρ Βόλλμερ δοκίμασε να τον τρόπο για ν' ανακαλύψει το ψέμα! Λέει στον άνθρωπο που έστησε να βουτήξει δύο δάκτυλά του στο δύο μικρές φιάλες από καθαρή λάνη, γεμάτες νερό στο οποίο έχει αλάτι. Αλλά, κ' έπειτα δίνει το ρεύμα του στο μηχανήμα και διαπιστώνει

ΠΑΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Κατά το έτος 508 μ.Χ., επί της δυναστείας του Γού-Τι, ένας μοναχός κατηγορήθηκε ως εβραϊστής και καταδικάστηκε στην άσκη των ποινών. Όταν ο γιος του μοναχού έμαθε την τροπή απόφασης του δικαστηρίου, κίνησε από την επαρχία του και κατέβηκε στην πρωτεύουσα, με την απόφαση να σώσει οποιαδήποτε τον πατέρα του, θυσιάζοντας ακόμα και την ίδια του τη ζωή.

Όταν έφτασε εκεί, πήγε στο παλάτι και παρακάλεσε να οδηγηθεί άμεσα έναντι του αυτοκράτορος.

Μέλις ο νέος, που δεν θα ήταν μεγαλύτερος από δεκαεφτά ετών, παρουσιάστηκε μπροστά στον «Υίο του Ουρανού», έπεσε στα γόνατα και άρχισε να τον παρακαλεί να λησθή τον πατέρα του.

Ο αυτοκράτορας παραξευενήθηκε για την αυθάδη παρουσίαση του νέου έναντι του, κ' αφού τον διάταξε να σηκωθεί, τον έρωτησε:

— Παπ' έσπευσε να παρουσιαστείς αντίκαινονικώς ενώπιόν μου και δεν έσπευσε με θάρος, θα έπρεπε να σου σαρξάς υποθήκες, που δεν έπρεπε να καμιά βραδυότρη.

— Ο πατέρας μου καταδικάστηκε σε θάνατο και σ' λίγο πρόκειται να θανατωθεί, είπε. Ήδη, λοιπόν έδω να παρακαλέσω τον αυτοκράτορα να διατάξει την άσκησή της έκτελέσεως του πατέρα μου και να βεβηθή μέσα στη δει έκείνη!

Τό λόγο αυτό συνεκίνησαν τον Γού-Τι, ο οποίος, θέλοντας να βεβαιωθεί αν η απόφαση του νέου ήταν ελικρινής, ή ήταν απλώς ένα τέχνασμα για να σώσει τον πατέρα του, έβαλεσε έναν από τους αλβανούς του και του είπε:

— Λάβε τον νέν αυτόν και εξάσας τον να ιδής αν η ψυχή του αν απουσιάζει, αν πάραυτα ανασταί μέχρις αυτοθυσίας τον πατέρα του, ή υποκρίνεται.

Τότε ο νέος πρόλαβε να πει:

— Έστω που αποφασίσει, είνε αποτέλεσμα των δυνάμεων που σαρξάει και κανένας δεν μπορεί να τον νικήσει. Γιατί για τις καταπληκτικές ιδιότητες αυτού του περιγρηγορικού, κ' άρχισε από εκείνη τη στιγμή να πειραματίζεται σ' πολλούς ανθρώπους, καταλήγοντας πάντα στο ίδιο αποτέλεσμα. Όλοι οι άνθρωποι, ύστερα από μία ένεση «σκολομίνης», απαντούν σαν υπνωτισμένοι στις ερωτήσεις του και του έρευνήσαν άμεσως λεπτομέρειες της ιδιότητάς τους ζωής, τις οποίες ο Αμερικανός χειρουργός εξασφάλιζε άρκετα ως αληθινές.

Αυτός ο «κόρος της αλήθειας» προκαλεί βλάβη των δοντιών των αστυνομικών, αλλά συγχρόνως τους έκανε και να λησθούν τα ταξίδια, γιατί δεν μπορούσαν να τον μεταχειριστούν κατά την άσκηση των κακοποιών, όπως άρκετως δεν τους επιτρέπεται να τον υπνωτίζουν. Αν η «σκολομίνη» είχε μία πραγματική εφαρμογή, έργο της ανακρίσεως δεν θα παρουσιάζε πια καμία δυσκολία. Εγκληματίες που κατορθώνουν να δροσίζουν το αβλήτο και να γλυτώνουν από τη δικαιοσύνη, θα έμοιλογοσαν καθαρά και έσπευδαν να ξεφύγουν τους κ' έτσι θα ήταν περτωτοί και οι μάγκες κ' οι πολιτικοί διαδραστές που καταλήγουν πολλές φορές στην... ασι τους! Ο υπνωτισμός λοιπόν και η «σκολομίνη» είναι δύο μεγάλα δόξα κατά των κακοποιών, τα οποία όμως μέχρι της στιγμής παραμένουν άχρηστα, γιατί η άσκηση τους διστάζει να πιστέψει στις άσπιλές των... κομμομένων!

Η παραπάνω ιστορία είναι πολύ διαδεμένη κ' ως σήμερα ακόμα στην κινέζικη λαό.

Από ένα μικρό ηλεκτρικό ρεύμα. Μία βελόνη τότε αυτού του όργανου μετράει την αντίσταση της επιδερμίδας στον ηλεκτισμό, δίνοντας έτσι εξάκτασες στις διάφορες ερωτήσεις που του κάνουν. Αν λέει ψέματα, η βελόνη σημειώνει μεγαλύτερη αντίσταση της επιδερμίδας στο ηλεκτρικό ρεύμα κ' η ταραχή του στήθους καταγράφεται με μία άλλη βελόνη έναντι σ' ένα φύλλο χαρτί, με τετλασμένες γραμμές, όπως είναι η γραμμή του σεισμογράφου...

Ο πατέρας του δάκτωρ Βόλλμερ, του Πανεπιστημίου της Λειψίας, έχει ανακάλυψει ένα τελειότερο κάπως όργανο, τον «πνευμοκαρδιοφυμμογράφος» ή τη μηχανή που σε κάνει να λές την αλήθεια. Διαβάζετε όποιο θέλετε απ' αυτά τα δύο αμερικανικά όργανα, έχει το ίδιο το μηχανήμα, το όποιο, όπως εξηγεί ο καθηγητής Βόλλμερ, είναι μία έρευνήσις ή οποία καταγράφει συγχρόνως την άσκη, την άσκητική πίεση και την ένταση του σφυγμού του ανθρώπου. Αι αντιδράσεις που προέρχονται από αυτές τις τρεις λειτουργίες του οργάνου μας σημειώνονται με καμπύλες ή με τετλασμένες σ' ένα φύλλο χαρτί, όπως και στο όργανο του Γερμανού δάκτωρ Βόλλμερ. Κάθε λοιπόν ερώτησις που τίθεται στον εξετασμένο, το παρακάλει μία καμία συγνήσις. Η συγνήσις αυτές καταγράφονται στο χαρτί με διαφορετικό τρόπο, αναλόγως της φύσεως των — φόβος, θυμός, απογοήτευσις — και διαβάζονται εύκολα, όπως έδειξε και ένα βιβλίο!...

Ένας άλλος τώρα μηχανήμα είναι το παρακάτω στην άσκη, σιγά-σιγά όμως, παρακαλεί η άσκησις, θα ησυχάζει, ενώ ο ένοχος κ' η έρευνήσις, όσο κ' αν είναι ψεύστης στην άσκη, θα καταγράφεται στο τέλος και θα προδίδει την αλήθεια συγνήσις!...

Τον «πνευμοκαρδιοφυμμογράφος» λοιπόν, αν και δεν είναι ακόμη τελειοποιημένο, τον «επιχειρίζονται» σήμερα οι Αμερικανοί αστυνομικοί και τον θεωρούν ως τον καλύτερο συνεργάτη τους, όταν ανακρίνουν τους τρομοκράτες εγκληματίες, που μπορούν να ξεγελάσουν όλους τους άλλους!...

Τον «πνευμοκαρδιοφυμμογράφος» λοιπόν, αν και δεν είναι ακόμη τελειοποιημένο, τον «επιχειρίζονται» σήμερα οι Αμερικανοί αστυνομικοί και τον θεωρούν ως τον καλύτερο συνεργάτη τους, όταν ανακρίνουν τους τρομοκράτες εγκληματίες, που μπορούν να ξεγελάσουν όλους τους άλλους!...

Τον «πνευμοκαρδιοφυμμογράφος» λοιπόν, αν και δεν είναι ακόμη τελειοποιημένο, τον «επιχειρίζονται» σήμερα οι Αμερικανοί αστυνομικοί και τον θεωρούν ως τον καλύτερο συνεργάτη τους, όταν ανακρίνουν τους τρομοκράτες εγκληματίες, που μπορούν να ξεγελάσουν όλους τους άλλους!...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Η γυναίκα που αγαπάμε έχει πάντοτε δάσος.

— Η γυναίκα που ξέρουν να μισούν, είναι η μόνη που ξέρουν και ν' αγαπούν.

— Η λίπη της χήρας αρχίζει την Κυριακή και τελειώνει την Τετάρτη.

— Η λογική είναι ανίαση να λύση τα ζητήματα της καρδιάς.

— Μην πιστεύεις ποτέ ότι η καρδιά δεν έχει και λίγο πνεύμα. Το πνεύμα όμως δεν έχει διόλου καρδιά.

— Στην γυναίκα που αγαπάει αληθινά λείπει η φιλαρμονεία. Το πνεύμα όμως δεν έχει διόλου καρδιά.

— Γυναίκα πνευματώδης αποτελεί συνεχή αγωνία για το σφάλμα της και διαρκή ευχαρίστηση για τους ξένους.

— Το αίσθημα, η αγάπη, ο πόνος, η αφοσίωσις θα είναι πάντοτε η ζωή της γυναίκας.

— Η ευγνωσύνη των γυναικών συνίσταται από πάντων στον τόνο της φωνής των, στο βλέμμα των και στις χαριτωμένες των κινήσεις.

— Γυναίκα, που δεν έχει τίποτε το άταυλό στις κινήσεις της, δεν έχει ψυχή.

— Η γυναίκα, όπως όλα τα αδύνατα όντα, δεν τολμά να είναι υπερβολικά τολμηρή. (Μαρία Βαλβιά)

— Η μεγαλύτερη ήδονη για τη γυναίκα, εκτός απ' την αγάπη, είναι η υποταγή. (Δουρουά)

— Ο έρωας μοιάζει με τις επιθυμίες: όσο περισσότερο τις φοβάται και κανείς, τόσο περισσότερο κινδυνεύει να προσληφθεί απ' αυτές!... (Σαμψρό)

— Όταν μιλάτε για έρωτα με μία γυναίκα, να θυγείτε αφοσιωμένως το θέμα σας!... Η γυναίκα προτιμά να μαντεύουν ότι τους λένε για τον έρωτα, παρά να το άκου. Τους άρεσι — όπως έλεγε ένας μεγάλος καταστάτης γυναικών — ν' άφηνουν την καρδιά τους να περπατά στη σκιά. (Ζουμπέρο)

— Ο έρωας, ή μάλλον ή επιθυμία να εμπνεύσουν τον έρωτα, δίνει στις γυναίκες ένα σωρό θιασώματα — όσα άκριβώς άφαιρεσι απ' τον άντρα. (Σουαριν)

— Αν παραδεχτούμε πως η ζωή είναι λουλούδι, ο έρωας είναι το μέλι που τρανέται απ' αυτό. (Β. Ουγκώ)

Στον έρωτα, το θέμα πάντα θεωρεί τον έαυτό του ένοχο. Γι' αυτό και είναι πρόθυμο να ταπεινωθεί. (Γουίλιαμ Σαυτ)

— Κάθε καινούργιος έρωτας έχει ανεπαρκή θάλητρα. Γιατί όλη η ευχαρίστηση του έρωτος βρίσκεται στην αλλαγή. (Μολιέρ)

— Μπορεί κανένας να εμπνεύσει έρωτα, σε όποιον θέλει; (Ρετάρ ντε Μπετόν)

— Όταν είνε νέος, μιλεί στην καρδιά απευθυνόμενος στις αλθήσεις: όταν πάλι είναι ηλικιωμένος, μιλεί στις αλθήσεις απευθυνόμενος στην καρδιά!... (Ρετάρ ντε Μπετόν)

— Ο έρωας είναι κάτι που έρχεται από κάπου, και που τελειώνει κάπως!... (Ντινκλ)

— Από όλα τα ανθρώπινα πάθη, ο έρωας είναι εκείνο που αντιπαρατίθεται περισσότερο στη λογική, που φέρνει περισσότερη ανησυχία στην ψυχή και που την παρασέρνει στα μεγαλύτερα πάθη. Δεν υπάρχει καμία σχεδόν διαφορά μεταξύ ενός ερωτευμένου κ' ενός παθάρου. Γιατί, μεν η παραφορτισμένη σκοτίζει το μυαλό, κ' ο έρωας όμως σκοτίζει την καρδιά και το λογικό.

— Αν θελήσουμε να παραλοιοποιηθούμε μερικούς ερωτευμένους, θα παρατηρήσουμε ότι ο ένας νοιώθει έρωτα για ένα πρόσωπο, κάπως άλλο παρά χαριτωμένο, ο άλλος νοιώθει μίσος για ένα πρόσωπο που θέλξει εν τοιούτοις νάγατη!... Άλλος πάλι βρίσκει όμοιο ένα πρόσωπο άσχημο, ενώ ένας τέταρτος βρίσκει άσχημο ένα πρόσωπο όμοιο. Άλλοι περιφρονούν πρόσωπα που θύξουν όλη την ελπίσή τους, κ' Άλλοι έστιμούν πρόσωπα άξια περιφρονήσεως. Υπάρχουν ερωτευμένοι που τρέχουν κατόπιν προσώπων που τους αποφεύγουν. Ενώ Άλλοι άπειναντίως άποφεύγουν πρόσωπα που τους καταδιώκουν με τον έρωτά τους. Και κυρίως άλλα θα μπορούσαν να κάνουν καλή τερά έκλογη στον έρωτα απ' αυτούς τους τρελλούς.

— Εάν παραδεχτούμε, λοιπόν, ότι το λογικό είναι το μεγαλύτερο από τ' ανθρώπινα αγαθά, το πάθος του έρωτος που μάς κάνει να το χάνουμε, είναι η μεγαλύτερη συμφορά που μπορεί να μάς τύχει!... (Δις ντε Σιντερό)

— Για να πειστή κανένας πόσα παράλογα είναι το πάθος του έρωτος, άρει να παρατηρήσει από τί ικανοποιείται: ένα βλέμμα, ένα τίποτε είναι, για τον ερωτευμένο, το κομμάτι της ευτυχίας, το άπαικτο όνειρόν του, τον άπαικτο του, η πληρωμή για όλα όσα έχει υποφέρει! Για ν' άποκτήσει έναν ερωτευμένο, τους σπουδαίους αυτούς άθληταρούς, άνασταίνει, κλαίει, ύπνισται τα πάντα, χωρίς να παραπονεθή ποτέ, δοκείται σε μία διαρκή ανησυχία, χάνει την όρεξη και τον ύπνο του, δεν μιλεί, δεν γελά, είναι γλυκός, άδύνατος, όνειροπαλός και μελαγχολικός... Έ, μά είναι κατάστασι αυτή! (Δις ντε Σιντερό)

— Η ζήλια τρέφεται με το δηλητήριο, με το όποιο ποτίζει και την ψυχή την όποια έχει κρυώσει. (Δις ντε Σιντερό)

— Η ζήλια τρέφεται με το δηλητήριο, με το όποιο ποτίζει και την ψυχή την όποια έχει κρυώσει. (Δις ντε Σιντερό)

θα ζήσης ενενήνια χρόνια

αν φροντίσης για την υγεία σου

Μήλησμονης όμως να παίρνεις κάθε πρωί
 και κάθε βράδυ ένα κουταλάκι ΜΑΓΝΗΣΙΑ
 Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ, που έχει την ιδιότητα να
 διευκολύνει την πέψη, ν' απολυμαίνει και να
 δροσίζει τον στόμαχον και τὰ έντερα.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ